

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

41. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

14. ŘÍJNA 2012

Z obsahu:

Modlitba v liturgii

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
26. září 2012
- strana 2 -

„A jak jste na tom s Ježíšem?“

Josef Weinlich, vedoucí
výroby v továrně na barvy
a laky, misionářem
na vídeňských ulicích
- strana 4 -

Bůh staví nemocnici v Peru

Alexa Gaspariová
- strana 6 -

Syllabus Pia IX.

Gherardini Brunero
- strana 8 -

Projevy a kampaně proticírkevního hnutí

Grzegorz Kucharczyk
- strana 9 -

Pohled do hlubin duše

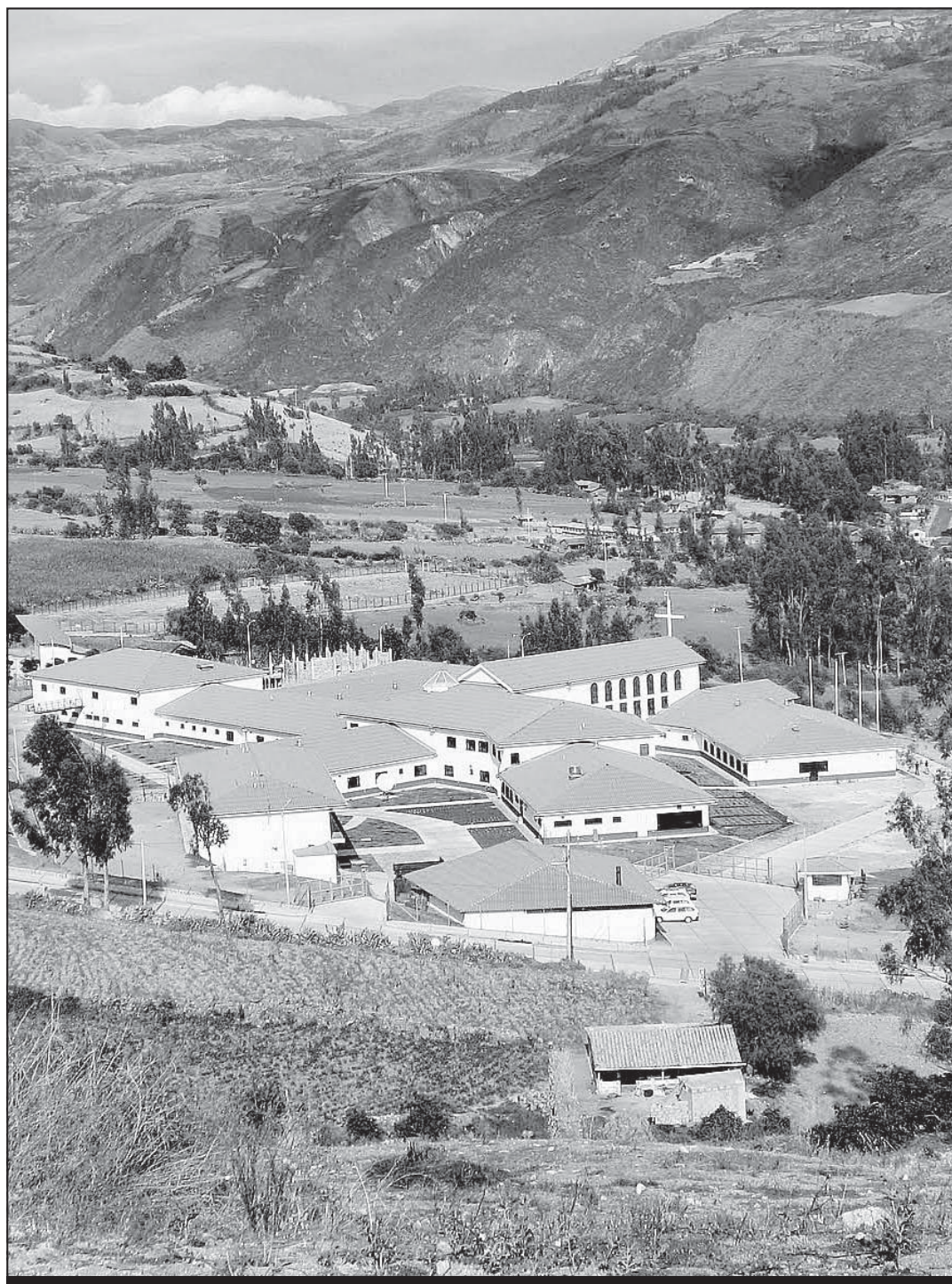
Benedikty

Bianchi Porro (4)

Divo Barsotti
- strana 10 -

Svatý Januárius -

patron Neapole
- strana 11 -

Diospi Suyana, nemocnice v Peru, kterou vybudovali manželé MUDr. Martina Johnová a MUDr. Klaus-Dieter John

Editorial

Bohatství má zvláštní vliv na smýšlení a sebevědomí vlastníků. Stává se jakoby součástí jejich osobnosti, takže si připadají, jako by byli něco víc než ti ostatní, kterým se takového jmění nedostalo. Není proto divu, jestliže bohatý mládenec z dnešního evangelia očekává, že pro něho bude mít prorok z Nazareta nějaký jiný návod k dokonalosti než pro ostatní obyčejné lidi. Ale návod se ve skutečnosti liší jen požadavkem, aby ve svém sebehodnocení opustil představu o své výjimečnosti a připojil se k ostatním, kteří následují Pána ve vsi prostotě a pokoře. Jak se dalo čekat, něco takového se mládenci nelíbilo.

Ježíšova radostná zvěst nemá třídně, společensky či časově diferencované verze, neexistují postavení nebo poměry, pro které by platila nějaká odlišná, přiměřenější, privilegovaná verze evangelia. Rozdíly jsou jediné u samotných Ježíšových následovníků, do jaké hloubky jsou ochotni Pánovo pozvání přijmout.

Ježíšovi učedníci si nemohou dělat iluze, že si někdy budou moci vytvořit takovou situaci, aby na ně nároky a břemeno Pánova kříže už nijak tíživě nedoléhaly. S něčím takovým Ježíšovi první následovatelé ani nepočítali. Platilo pro ně za samozřejmost, že pro svého Pána musí být ochotni obětovat dokonce i svůj život. Přitom se tito křesťané takřka ztráceli v moři okolního židovství a pohanství. Kdyby tak nerozeznatelně zapadli do okolní společnosti, jak je tomu u dnešních křesťanů, sotva by se mohlo křesťanství rozšířit. Boží slovo nestačí jen slovně hlásat. K přijetí Ježíšova poselství je nezbytný také onen zvláštní vstupní impuls, který překoná odpor a předsudky, takže probudí zájem, otevře srdce a umožní přijímání evangelia. Tímto rozhodujícím impulzem je milost Ducha Svatého, která si však přitom posluhuje konkrétní podobou nápadného příkladu prostých křesťanů,

kteří zve k následování. Rozdíl mezi životem a smýšlením pokřtěného otrocka a životním způsobem, který denně viděl u svých bohatých pohanských pánů, si ani neumíme důkladně představit, a přitom je historickou skutečností, že v oněch nástupních stoletích nikoliv pohanství si podmanilo křesťanství, ale křesťanství uskutečnilo to, co mu bylo uloženo: přivedlo pohany ke Kristu, i když mocenská centra se tomu snažila všemožně zabránit.

Jak se mohlo stát, že po dvou tisíciletích se křesťané opět ztrácejí v moři pohanství? Čím to, že už tak dlouho pokračuje proces, ve kterém šíření křesťanství vystřídalo rozmáhající se pohanství, které už opět dokázalo zcela opanovat rozhodující vládní struktury nejvyspělejšího světa? Odkud se toto pohanství vzalo? Nepřišlo odkud zvenčí, ale zrodilo se v samotném lůně křesťanství. Je to zcela jiná podoba pohanství než onoho ve starověku. Je to nejnovější fáze v evoluci různých bludných odnoží vzešlých z katolické víry.

Toto pohanství zná velmi dobře z vlastní zkušenosti všechny možné slabiny současného křesťanství a systematicky jich využívá k jeho dalšímu rozkladu. Jestliže před padesáti lety očekávali protagonisté církevního dění optimisticky velký rozkvět církve, musí dnes konstatovat hlubokou krizi víry, ale kdo se vážně zabývá hloubkou tohoto bolestného stavu a jeho skutečnými kořeny!

Ještě před 2. vatikánským koncillem používali šířitelé nevěry mocenské prostředky. Od té doby jejich taktika změnila. Antagonismus vystřídala otevřenost a vstřícnost, která u křesťanů navodila stav, který bychom mohli označit jako „ztrátu imunity“. Ještě papežové světci Pius IX. a Pius X. si byli vědomi, že bludné nauky jsou pro křesťany nebezpečnější než vnější násilí. Věděli dobře, že musí úzkostlivě střežit čistotu

Dokončení na str. 5

Modlitba v liturgii Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 26. září 2012

Drazi bratři a sestry, v těchto měsících jsme vykonali cestu ve světle Božího slova, abychom se naučili modlit autentičtější způsobem od velkých postav Starého zákona, žalmů, listů apoštola Pavla a Apokalypsy, ale především z patření na základní a jedinečnou zkušenost Ježíše v jeho vztahu k nebeskému Otci. Ve skutečnosti jen v Kristu se stal člověk schopným sjednotit se s Bohem v hloubce a intimitě syna vůči otci, který ho miluje, jen v Kristu se můžeme v plné pravdě obrátit na Boha s pocitem „Abba! Otče!“ Tak jako apoštolové, také my jsme v těchto týdnech opakovali a opakujeme dnes: *Pane, nauč nás modlit se!* (Lk 11,1)

Neboť abychom se naučili prožívat ještě intenzivněji osobní vztah k Bohu, naučili jsme se vyzývat Ducha Svatého, první dar Zmrtvýchvstalého věřícím, protože je to On, který *nám přichází na pomoc v naší slabosti, vždyť ani nevíme, jak se máme modlit* (Řím 8,26), říká svatý Pavel, a víme, jak v tom má pravdu.

A nyní po tak dlouhé sérii katechezí o modlitbě v Písmu si můžeme položit otázku: jak se mohu nechat formovat Duchem Svatým a stát se tak schopným vstoupit do Boží atmosféry, modlit se s Bohem? Jaká je tato škola, ve které mě učí modlit se, přichází mi na pomoc v mém úsilí obrátit se správně k Bohu? První školou modlitby – to jsme viděli v těchto týdnech – je Boží slovo, Písmo svaté. Písmo svaté je ustavičný dialog mezi Bohem a člověkem, dialog progresivní, ve kterém se Bůh ukazuje jako stále bližší, takže v něm můžeme stále lépe poznávat jeho tvář, jeho hlas, jeho bytí; a člověk se učí přijímat poznání Boha a vést roz-

hovor s Bohem. Proto v těchto týdnech, když jsme četli Písmo svaté, hledali jsme v Písmu svatém, v tomto ustavičném dialogu, jak se můžeme naučit vstoupit do styku s Bohem.

Je tu ještě další vzácný „prostor“, jiný drahocenný „zdroj“ pro růst v modlitbě, pramen vody živé v těsném vztahu s oním předcházejícím. Mám na mysli liturgii, která je privilegovaným prostorem, ve kterém Bůh hovoří ke každému z nás, právě teď, a očekává naši odpověď.

Co je to liturgie? Když otevřeme *Katechismus katolické církve* – drahocennou pomůcku, řekl bych nezbytnou – můžeme se dočíst, že původně slovo „liturgie“ znamená „službu lidu“ a „ve prospěch lidu“ (KKC 1069). Když křesťanská teologie převzala toto slovo z řeckého světa, učinila tak samozřejmě s myšlenkou na nový Boží lid zrozený z Krista, který rozepjal na kříži své paže, aby spojil lidi ve smíru s jediným Bohem. „Služba ve prospěch lidu“, lidu, který neexistuje sám od sebe, ale který byl vytvořen díky velikonočnímu tajemství Ježíše Krista. Ve skutečnosti Boží lid neexistuje skrze svazky krve, území, národa, ale rodí se vždy z díla Božího Syna a ze společenství v Otci, které On pro nás získává.

Katechismus navíc naznačuje, že „Boží lid má účast na Božím díle“ (KKC 1069), protože Boží lid jako takový existuje pouze skrze Boží dílo.

To nám připomněl sám vývoj 2. vatikánského koncilu, který začal své práce před padesáti lety diskusí nad schématem posvátné liturgie a schválil je pak slavnostně 4. prosince 1963, je to první text schválený koncillem. Že byl dokument o liturgii

Dokončení na str. 12

Odlož na chvíli své starosti, aby ses mohl zamyslet nad tím, co je pro tebe nejdůležitější. I kdybys krácel v životě od úspěchu k úspěchu, bylo by ti to k ničemu, pokud by sis nezajistil to nejdůležitější: *podíl* na věčném životě. Právě dnes přichází za Pánem v této záležitosti mladý muž se závažným dotazem. U koho jiného je třeba hledat odpověď na základní otázku lidské existence? Poklekni spolu s ním před Pánem a vzdechu božskou poctu, která mu právem náleží. S jeho moudrostí *se ti dostane všeho dobra, jeho slovo je plné života a síly*. Pros Ducha Svátého, abys Boží rady přijímal vždy s otevřeným a ochotným srdcem.

Mistře dobrý, co mám dělat? Není to otázka, kterou bys měl předkládat Pánu ustavičně? Není bezpečnější cesty než dát se věst tím, který obětoval všechno, aby ti zajistil věčnou blaženost. Není nikoho, kdo by byl k tobě tak *dobrý* jako tvůj Pán. Jeho nejvyšší dobrota tě však také zavazuje, abys mu bezmezně důvěřoval.

Základní podmínka pro dosažení účasti na věčném životě je ovšem stále pro všechny táz: zachovávat příkázání, která Bůh nejen vložil do srdce člověka, ale také výslovně a slavnostně zjevil a oznámil. Ježíš nepřišel na svět, aby zrušil Desatero a umožnil pohodlnější život. Do oněch základních vět vložil jeho Otec na hoře Sinaj nezbytná moudrá pravidla, bez jejichž zachování není možné opravdové lidské soužití. Žádné z těchto příkázání není možné brát na lehkou váhu. Kdyby všichni lidé pokládali těchto deset vět za svaté, nestaly by se stále objemnější lidské zákoníky a nákladné mocenské prostředky zcela zbytečnými?

Horlivý muž, který klečí před Pánem, patří k těm, kteří tato příkázání skutečně dodržují. Proč tedy přispěchal? Protože pocítil ve svém srdci volání k dokonalosti. Na ty, kteří se nespokojují s tím, že dodržují jen to, co je přikázáno, ale ptají se i na Boží přání, pohlíží Pán s obzvláštním zalíbením. Bůh nechce vůči člověku vystupovat jako přísný zákonodárce, ale jako milující Otec. Ten, kdo se řídí láskou, nepotřebuje jiná příkázání než ta největší: *Miluj Boha z celého srdce a bližního jako sebe*.

Mládenci, který hledá u Pána radu, však právě toto *schází*. Jeho srdce zcela zaujal majetek, a proto v něm není pro Boha a bližního dostatek místa. Je třeba se rozhodnout k rozhodnému kroku: vyprázdnit srdce ode

všeho, co není Bůh. Ježíš zná jednoduchý způsob, jak uvést všechno na správnou míru: *Prodej všechno, co máš, a rozdej chudým*. Nelekej se takové rady, i když ti připadá *ostřejší než každý dvojsměrný meč*. Klečíš přece stále před Pánem, který *jediný je dobrý*. Nepřišel proto, aby tě ožebračil, ale právě naopak: chce ti pomoci, aby se ti dostalo *všeho dobra a nespočetného bohatství*, abys měl *poklad v nebi*. A nejen to. Nabízí ti nedocenitelnou možnost, abys ho *násle-*

doval. Co může být krásnějšího a bohatšího, než když můžeš jít stejnou cestou ke stejnému cíli jako Boží Syn? Přijímáš?

Bohatého mladíka, který přispěchal za Ježíšem s takovou nadějí, naplnila jeho slova velkým smutkem. Místo aby se zahleděl na to, co mu Pán nabízí, ohlíží se jenom za tím, co má opustit. Zalíbení v majetku zapustilo v jeho srdci příliš hluboké kořeny, zatemnilo jeho mysl, takže není schopen správně porovnat *poklady* a učinit rozhodný krok za skutečným a nepomíjejícím bohatstvím. Vstává a *odchází zarmoucený*. Odejdeš s ním, nebo zůstaneš?

Smutek si odnáší a smutek po sobě zanechal. *Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!* Tento Ježíšův povzdech je současně vážným varováním. Bohatství může být opravdu překážkou ke spáse. Kam směřuje tento svět, který z majetku učinil jediný smysl života? Můžeš se divit, že zůstává tak hluchý k Ježíšovu slovu?

Kdo tedy může být spasen? Petr si náhle uvědomuje, že to, co bylo pro bohatého mládence tak nepřekonatelné, Ježíšovi učedníci již vykonali bez velkého boje: *Všechno opustili a šli za ním*. Bude tedy pro ně platit Pánovo zaslíbení? *Amen, pravím vám, není nikoho, kdo by něco opustil pro mne a pro evangelium, aby už nyní, v tomto čase, a to i přes pronásledování, nedostal stokrát víc*. V úplné odevzdanosti a službě Bohu najdeš **už nyní** stokrát více potěšení, než jaká ti mohou poskytnout všechny statky světa, a to i přesto, že tě svět pro tvou věrnost k Pánu Ježíši bude pronásledovat. Uvěříš Pánu, že *u Boha je možné všechno*?

Můj Pane, *dej mi Ducha moudrosti*, ať navždy přestanu srovnávat s tebou to, *co je jen trocha písku a co lze pokládat za bláto*. Odpusť mi, že jsi dosud mezi vším, co mám, byl pro mne často *posledním*. Zůstávej pro mne vždy *prvním*, ať se ukáže tvým služebníkům *tvaje dílo a jejich synům tvá sláva*.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Resp. žalm 90.

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 7,7-11

Modlil jsem se, a byl mi dán rozum, prosil jsem, a ducha moudrosti v úděl jsem přijal. Jí jsem dal přednost před žezly a trůny a bohatství ve srovnání s ní jsem pokládal za nic. Nesrovnával jsem s ní neoceníitelný drahý kámen, protože všechno zlato je vzhledem k ní jen troška písku a za bláto lze počítat vedle ní stříbro. Miloval jsem ji nad zdraví a krásu, chtěl jsem ji mít raději než denní světlo, poněvadž nehasne její záře. Spolu s ní se mi dostalo všeho dobra a skrze ni nespočetného bohatství.

2. čtení – Žid 4,12-13

Boží slovo je plné života a síly, ostřejší než každý dvojsměrný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a pronáší soud i nad nejvnitřnějšími lidskými myšlenkami a hnutími. Není tvora, který by se před Bohem mohl ukrýt, před jeho očima je všechno nahé a odkryté a jemu se budeme zodpovídat.

Evangelium – Mk 10,17-30

Když se Ježíš vydával na cestu, příběhl nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš příkázání: ‚Nezabiješ, nezcižolozíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!‘“ On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“ Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ On pro to slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku. Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: „Děti, jak je těžké vejít do Božího království! Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“ Oni užasli ještě víc a říkali si mezi sebou: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohlédl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno.“ Tu mu řekl Petr: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Ježíš odpověděl: „Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný.“

Je to krásné, když mohu konat své rozhovory v krásném prostředí, jednou se salcburskými horami v pozadí, tentokrát s pohledem na Neusiedlerské jezero, na jehož vlnách tančí plachetnice. Na pláži v Podersdorfu jsme si našli s Josefem Weinlichem stinné místo, od jezera co by kamenem dohodil. Má zde v létě nebo o nedělích své „pojízdňné obydlí“ i pro děti a vnuky. Na Josefovi mě zaujalo především to, že se věnuje pouliční misii, něčemu, co mi nebylo dopřáno. Proto bych se chtěla o něm a jeho aktivitách dovědět něco více.

Narodil se v roce 1943 v jedné osadě Marchfeldu jako nejstarší ze čtyř sourozenců. Školní léta prožil v blízkém okolí. V době dospívání nebyla pro něho víra důležitá, jak mi potvrdil. Ale protože rodiče byli hluboce věřící, chodil přirozeně v neděli do kostela. Ale neméně důležitá

byla po kostele návštěva hostince s přáteli, které si vyhlížel již během bohoslužby. Víra byla spíše jen tradiční, jak říká s úsměvem.

A přesto, když mu bylo devět nebo deset, jedna řeholní sestra ho přivedla k modlitbě růžence.

„A jak jste na tom s Ježíšem?“ Josef Weinlich, vedoucí výroby v továrně na barvy a laky, misionářem na vídeňských ulicích

Chlapec byl srozuměn. Aby toto své rozhodnutí potvrdil, měl podepsat prohlášení, prosila ho sestra. Tak dobře, podepsal a modlí se růženec s babičkou. Často také zapomene. Ale je tu podpis. Ten ho provází a vždy znovu povzbuzuje.

Josef je vyučeným malířem a natěračem, i když chtěl být něčím jiným. Ale jeho strýc byl malířský mistr a ukázal mu, jak všestranné je to řemeslo, při kterém může být i umělecky činný. Tak se pro ně rozhodl. Ale doba uče-

ni u jiného mistra jeho kreativní tužby neuspokojila. Ale když už učení začal, musí je dokončit, vysvětlil mu otec. V továrně na laky, kde začal pracovat, je nejdříve poradcem pro zákazníky, pak vedoucím výroby.

Ale jak to bylo s jeho ženou Alžbětou? Kde ji poznal? Josef se do ní zamiloval hned dvakrát. Jak je to možné? Na jedné dovolené v tehdejší Jugoslávii, v dnešním Chorvatsku, poznal dívku, která zde trávila několik dnů se svou kamarádkou. „Hned se mi zalíbila. To by byla žena, myslel jsem si.“ Ale dívky z Vídně jsou hned zase pryč, že s ní ani nestačil promluvit. Ani nevěděl, jak se jmenuje.

Za několik měsíců byl v Burgenlandu a při cestě autem si udě-

lal zastávku na kávu. V lokále vedle je živo. Je tam taneční zábava. „Mohu se tam podívat?“ ptá se vrchního. „Ne, jen když zaplatíte a budete chtít tančit.“ „Pokud tam najdu hezké děvče, zůstanu,“ říká zdvořile. „Tak dobře, podívejte se...“ Josef nahledne a hned vlevo sedí jedno děvče. Zaplatil vstupné. „Tu tvář jsem už viděl...“ líčí Josef situaci, pro kterou mu ještě dnes chybí slova.

Při tanci, ke kterému ji ihned vyzval, poznají oba, že se už někde viděli. V Jugoslávii! Je to náhoda? Nebo vedení Matky Boží? Josef a Alžběta jsou přesvědčeni o tom druhém. Já také. „Byli jsme tak zamilovaní, že jsme se rychle v roce 1975 vzali,“ vypráví Josef vesele. „Hrála víra v mladém manželství nějakou roli?“ ptám se. „Vlastně ne. Byli jsme tak zamilovaní,“ směje se Josef. Teprve asi po dvou letech přišla u jedněch sousedů řeč na víru. Vynořilo se mnoho otázek. Jedna sestra ze střediska mládeže měla pravidelně přicházet, aby nám vyjasnila některé otázky. Alžbětu toto sdružení mladých přitahovalo již zaslíbená. Proto byla myšlenkou pravidelných návštěv sestry docela nadšena. Josefovo nadšení se drželo spíše v určitých mezích. Prožíval víru podle rčení: Když Pán Bůh dá... „A nyní Pán přišel“, byla moje reakce, když k nám sestra opět přišla. Potřeboval jsem zkrátka trochu více času,“ potvrzuje mi. „A skutečně, později přišel čas, kdy jsem řekl: „Jsem rád, že jsi tady.“

Protože se prohlubují i jeho náboženské otázky, chodí na mše ke kalasantinům. Dvojice jezdí také na každoroční tábor pro mladé: týden impulsů, modliteb a aktivit. Děti, které začaly přicházet po dvou letech manželství, jezdí s nimi.

A pak přišlo ve „zpropadeném sedmém roce manželství“ napětí ve dvojici. Důvodem byl, jako u jiných párů, postoj k církevní nauce o manželství. Když hledali východisko, požádala Alžběta manžela, aby si spolu zaje-

Jak mluvit s těmi, kteří stojí opodál?

Na otázky Famille Chrétienne odpovídal spisovatel Gaspard-Marie Janvier

Jak mluvit o víře s lidmi, kteří jsou od ní velmi vzdáleni?

Myslím, že musíme rozlišovat dvě cesty. Ta první má negativní východiska, poznání lidských posledních věcí a lidské bídy: hříchu, nemoci, smrti, nudy, všechno věci, s nimiž je každý konfrontován. Můžete je smysluplně naplnit vírou. Je to staré „memento mori“ mnichů: Pamatuj, že musíš zemřít. Když však mluvíme o těchto tématech, staneme se rychle šprýmaři, především o dovolené, v době naprogramované rozkoše, kde se člověk snaží být šťastný. Pak je druhá velká cesta: mluvit nadšeně o životě jako o něčem, čím byl člověk obdarován a za co musí být vděčný. Jako křesťanu se mi žije lépe, křesťan se více těší z toho, čeho se mu dostává, méně trpí, když je něčeho zbaven. To je druhá možnost, jak dojít k ab-

solutnu. Zde se církev nemusí obávat konkurence. I když věda a politika tvrdí, že zvládne i zlo, »ano« k životu je křesťanská specialita. Je to velká síla církve, když je schopna mluvit o obou těchto stránkách lidského života.

Jak to, že člověk se dnes tak odvrací od Boha?

To je zcela známé: materialismus, představa, že zajišťuje naše štěstí. Jistě, lidé všech dob hledali rozkoš, ale dnes má zábava nikdy nevidané hospodářské prostředky. Cirkusové nabídky zaujímají až komické místo. Již Pascal řekl: „Směřujeme do propasti, protože si před nosem držíme něco, co nám brání propast vidět.“ Pozoruj to na sobě, když si zapnu rádio, abych měl klid. Zábava je určitý druh náboženství, prostředek, jak zaplašit nudu, smrt a opravdové požadavky.

Je třeba přizpůsobit svou řeč partnerovi?

V církvi se široce rozmohl proud, který se snaží importovat do víry sociálně vědecké poznatky. Ptám se, zda by nebylo lepší dělat právě opak. V katolické víře je tolik moudrosti a psychologie! Stačí číst sv. Augustina, církevní Otce a moralisty. Znali lidskou duši jako nikdo jiný. Kéž by církev dokázala uplatňovat tyto prostředky a dědictví. Jeden fundovaný pastor poukázal na to, jak velké přednosti máme proti protestantům. Pro jejich velikost má naše víra velkou převahu. Přes všechnu kritiku – je v církvi mnoho intelektuálního dění, ze kterého můžeme mít radost. Potřebujeme více trpělivosti. Netrpělivost již církvi mnoho uškodila. Jen ať každý plní svou úlohu tam, kde stojí!

VISION 2000 - 5/2012

li na exercicie. Souhlasil, i když vzhledem k různicím příliš nadšený nebyl. Jenomže ona tak pěkně prosila, že nakonec přece jen souhlasil, a tam při obnově manželství učinili společný slib.

„Od té doby se do našeho manželství vrátilo slunce. Opět jsme mohli spolu hovořit, vyrostlo mezi námi něco nového. Alžběta byla od začátku přesvědčena, že nám Ježíš pomůže. Říkala, že ve svátosti manželství je něco zvláštního,“ vysvětluje Josef tuto změnu.

Bůh, ten třetí ve svátostném svazku, pomáhal krok za krokem. Posílal jim kněze a manželské páry, se kterými mohli oba hovořit. „Velice důležitá byla zpověď. Z toho, co mi kněz vykládal, mi vzešlo světlo.“

Pak poznali dr. Josefa Röttera. Jeho pohledem na manželství a sexualitu je Josef nadšen. „Mluvil o tom tak krásně a tak láskyplně, že mi znovu vzešlo světlo.“ Poznal, že k manželství je třeba přistupovat zcela jinak, např. je třeba vykázat sexualitě významné, ale nikoliv první místo. Alžběta již o přirozené regulaci početí něco slyšela, ale její manžel, jako mnoho jiných, nebyl schopen začít s periodickou zdrženlivostí.

Teď však padlo rozhodnutí: navštěvují kurz přirozené regulace. Josef se naučil, že manželství nabízí mnohem více, než co slyšel jako mladík, a přijal tuto cestu. S manželstvím to jde stále lépe a lépe. „Děkoval jsem Bohu za tuto hloubku. Nyní jsem konečně věděl, co znamená manželství.“

Ale na tom není dosti. Když bylo jejich manželství uzdraveno, Weinlichovi zkoušejí, jak pomoci také druhým párům otevřít nový vhléd do manželských vztahů. Již několik let pořádají sami kurzy této životní cesty. „Jak to, že o tom v církvi nic neslyšíme?“ ptají se mnozí po kurzu. Mnoho se jich už nediví, že tolik manželství po dlouholetém konzumu pilulek tak vychladlo. Po kurzu se značný počet manželství uzdraví, protože poznali společnou odpo-

víry, a to především u těch, kteří mají být jejími posly a strážci. Na jejich úsilí se však dnes nahlíží jako na strnulost a nesnašenlivost.

Ještě nedávno se nám nepřátelé víry snažili vědecky dokázat, že Bůh neexistuje. Dnes usoudili, že stačí vyčkat, a přijde na to každý sám. Boží nepřátelé totiž dobře vědí, že jestliže se věřící odnaučí způsobům, jimiž se dříve Bohu vzdávala pokorně úcta, postupně ztratí úctu jak k Bohu samému, tak i k jeho přikázáním, až se nakonec bez Boha docela obejdou a nastoupí sami na jeho místo.

Čemu se vlastně naučil v semináři kněz, který zakazuje svým věřícím, aby ve chvíli, kdy se osobně setkávají se svým Stvořitelem a nejvyšším a nejsvětějším Pánem, projeví mu také náležitou zbožnou božskou poctu? Pokleknutí před Bohem není žádná formalita. Pocta, kterou upřímně a zbožně prokazují Bohu, mě s Bohem

vědnost a rozhodli se pro vzájemný ohled a úctu. „Zdrženlivost je nad zlato. Jde při ní o Ty“, které činí člověka svobodným pro toho druhého i pro Boha. Pak opět roste touha i něžnost,“ konstatuje Josef. Páry, které vyčkají se sexuálními vztahy až do manželství, zacházejí jeden s druhým zcela jinak, ohleduplněji, zkrátka s opravdovou láskou.

Nyní dělá reklamu svému kurzu: „Třikrát dvě hodiny, a dovíš se, co se v organismu vlastně odehrává a co do něho Stvořitel vložil.“ „Kolik času se stráví před obrazovkou, a tady stačí několik hodin, a může se tolik věci obrátit k lepšímu. Všichni, kteří to přijali, jsou vlastně nadšeni.“ Je to dobrá investice.

Pro něho byla tato životní cesta důležitým krokem k Bohu, shrnuje Josef svou zkušenost. A Bůh ho poslal k pouličnímu apoštolátu. Jak k tomu došlo?

„Chtěl bych udělat něco proti krizi víry mých bratří,“ tak zní jedna modlitba ve společenství

sblížuje. Dokud se v kostele převážně klečelo, byly kostely plné. Od té doby, kdy lidé přicházejí do kostela jako do kina nebo do klubovny, ba i jako na koupaliště, cítí se tu možná docela uvolněně, ale to je jen proto, že si zvykli počínat si, jako by tu Boha nebylo. Ne- ní divu, že se kostely stále více vyprazdňují.

Jestliže sama hlava církve mluví o ztrátě „sacrum“ a o krizi víry, pak vlastně potvrzuje, že v církvi je nápadně mnoho věřících, kteří jsou sice pokřtěni, ale ve skutečnosti nesplňují základní podmínky věčné spásy: Bez víry se nelze libit Pánu! Církev, ve které panuje krize víry, prožívá krizi svého základního poslání: učinit ze svých členů Kristovy učedníky, kteří zachovávají všechno, co nám Pán přikázal. Za tohoto stavu je těžko o této víře přesvědčit nevěřící. **Přišel totiž čas, aby začal soud od Božího domu.** (1 Petr 4,17)

-lš-

mladých,“ vysvětluje Josef, „tak jsem začal spolupracovat při návštěvách v domácnostech.“ Nejdříve tu byl strach: Co když tě někdo vyhodí, bude agresivní, a dokonce něco utržíš? Ale jednoho dne mu Ježíš dá tu milost, že může říct: „Pane, jdu pro tebe, i kdybych si přitom měl natlouct nos.“ Od té doby nikdy neměl strach.

Jednou nebo dvakrát týdně – vždy po dvou, jeden se modlí a druhý mluví – (Ježíš posílal své učedníky také po dvou) již 15 let působí v pouliční misii.

„Jak se to odehrává?“ chtěla bych vědět. „Stojíme u univerzity nebo u univerzitního kampusu, kde je mnoho mladých lidí. Jdu za někým a řeknu: »Jsem z katolické církve a chtěl bych se tě zeptat, jak jsi na tom s Ježíšem nebo s církvi.«“

„Nechají se lidé tak prostě oslovit?“ ptám se nevěřičně. „Ano, většina. Přijde tu řeč i na mnoho negativního o církvi. Je to jejich právo, jejich názor. To

znamená nechat je vymluvit, vyslechnout je. Když je necháme vymluvit a nijak jim neskáče do řeči – jinak ihned skončí – zeptáme se po té či oné kritice, zda k tomu také můžeme něco říct. Většinou řeknou: »Prosím.« A pak také oni naslouchají.“

„Je třeba mluvit krátce a pádně,“ vysvětluje Josef. „Mnozí slyší vůbec poprvé něco jiného, než co říkají média nebo kamarádi, např. o antikoncepci, že kondomy zdaleka nejsou tak bezpečné a už vůbec ne stoprocentní proti AIDS.“

Jednou oslovil Josef spolu s jedním knězem jednu dívku. Vychrtila na ně svou nenávisť k církvi a přiznala se, že je komunistka. Tu se jí kněz zeptal: „Mohu vám dát požehnání?“ „Ano.“ Kněz se nad ní pomodlil a požehnal jí. Její oči se rozzářily: „Wow!“ a dodala v dojetí: „Dělejte to tak dále!“ A odcházela zcela změněná.

Jednou před Vánoce si zeptal jedné paní: „Co dáte k Vánocům Ježíši?“ „Já? Ježíši? My si dáváme dárky v rodině. Co bych měla darovat Ježíši?“ „No,“ míní Josef, „co máte na srdci, co vás trápí, problémy, všechno takové.“ „I něco tak strašného?“ „Ano, všechno!“ Její oči zvlhly. „Pak toho mám na darování až příliš.“

Jednou si mu jedna dívka stěžovala, že církve jí chce svou morálkou připravit o všechnu radost ze sexu. „A to je pro vás tak důležité?“ ptá se jí Josef. „Vlastně ne.“ Ale její přítel by ji opustil, kdyby s ním „nehrála“. Po rozhovoru na toto téma ho dívka opouští spokojená, se slovy: „Slibuji vám, že nyní budu žít zdrženlivě.“ Při jiné příležitosti ho provází mladý přítel, jehož rodiče jsou rozvedeni. Ten velmi pomůže jedné mladé ženě, jejíž rodiče se právě rozvádějí, když jí vypráví o svých zkušenostech a zážitcích.

Tým ze společenství mladých vidí stále více, jak velká je nouze víry, kterou mnozí lidé prožívají, a jak jim to ztěžuje životní krizi. Proto je tento apoštolát tak potřebný. Jsou rozvedeni, kteří si myslí, že se už nesmějí zpovídat,

nebo lidé, kteří vystoupili z církve a nyní by rádi mluvili s nějakým knězem, ale myslí si, že to nejde. „U mnohých je velká touha, ale je jako zasypaná. Jednou za námi přišel jeden člověk, který šel kolem a slyšel, že někdo mluví o církvi a o modlitbě. Prosil o modlitbu za svého nemocného syna, ale sám ještě nikdy nebyl v kostele.“

A tak člověk pochopí, že s někým je třeba mluvit, strávit s ním nějaký čas, pokud se chceme stát jeho přítelem. A s Ježíšem je tomu také tak. Mnozí se pak začnou modlit a jdou do kostela. Je tomu tak vždy? Za to se Josef necítí odpovědný. Je jen Božím nástrojem: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium,“ uložil nám Ježíš. Zbytek je už jeho věc – a těch, kteří byli osloveni. Prosíme Ježíše, aby se jich tím nebo oním slovem dotkl.“

Kromě toho: „Při tomto apoštolátu je člověk sám velmi obdáván. Někdy něco řeknu a pak si pomyslím: Tys teď něco řekl, ale žiješ sám podle toho? Jednou jsem komusi řekl, že je důležité dělat všechno spolu s Ježíšem. Ale pak jsem se ptal sám sebe: A nakolik to sám tak děláš? Kolik dělám rozhodnutí, při kterých se Ježíše vůbec neptám!“ S uspokojením vysvětluje: „I když se při rozhovoru nikdo neobrátil, já sám jsem z něho jako nový. To se mi stává znovu a znovu.“

Několik stovek mladých i méně mladých již takto oslovil. Mnozí toho měli tolik na srdci, že je pozval ke kalasantinům, aby jim otcově vyložili jejich otázky nebo je přímo vyzpovídali, protože pochopili, že by jim nový začátek s Ježíšem udělal dobře. Jak nezbytná je taková misie! Může ukázat nový smysl života, darovat novou odvalu, radost, Ježíše, zprostředkovat a ukázat, jak se zbavit závalu, pancíře, který tak mnohé zatěžuje.

Ten, kdo vedl tolik rozhovorů s mladými jako Josef, nemá to také lehcí s vlastními dětmi? Pouliční apoštolát mu každopádně přinesl mnoho pro manželství

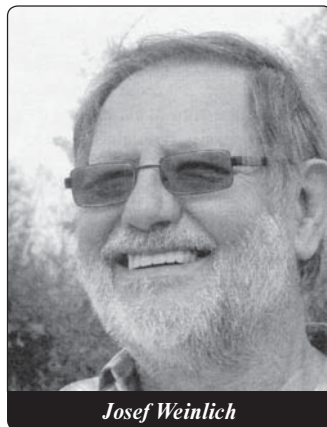
i pro výchovu dětí, jak mi potvrdil. Svou povahou byl totiž špatným posluchačem. Od 56. roku svého života je doma u svých dětí. Továrna, ve které v posledních letech pracoval, musela jako mnoho malých podniků ukončit činnost. Další možnost zaměstnání nenašel. Zůstal tedy doma u dětí a Alžběta, která ovládá medicínsko-technickou analýzu, mohla nastoupit do zaměstnání. Jisté to nebylo lehké rozhodnutí...

Jeho děti jsou hluboce zakoreněny ve víře. Jeden z jeho synů vyučuje matematiku a náboženství, oba spolupracují jako dobrovolníci s Radio Maria. Jako matka a babička jsem chtěla vědět, jak se jim to podařilo.

Dokud byly děti malé, rodiče se s nimi vždy modlili. Později se mohli k modlitbě večer připojit, nebo také ne. Když se jim nechtělo do kostela, platilo: nemusíš tam jít, ale myslí přitom na to, že Ježíš na tebe čeká 24 hodin den co den. A co ty? Na nikoho nevyvíjeli nátlak, ani při učení ne. Děti vždy věděly, že se rodiče za ně modlí při jejich problémech, zkouškách atd. a že mohou své těžkosti předložit Ježíši. Ježíš byl zcela samozřejmě uprostřed nich. I letní tábory společenství mladých k tomu přispěly. Dodnes trvají přátelství, která tam uzavřeli. „Velmi důležité je naslouchání, to platí i u mladých, které oslovujeme na ulici. Říct stručně a výstižně své mínění, žádné morální kázání, které jde jedním uchem dovnitř a druhým ven. Tolik k výchově.“

Od nějaké doby spolupůsobí Josef i ve farní misii v Donaufeld. Zde se chodí s kněžským požehnáním od domu k domu. „Jsme z farnosti Donaufeld,“ začínají. „Chtěli bychom vám předat program a pozvat vás na mši svatou.“ Mnozí jsou hned zainteresováni a ptají se, jak je to s farností a s Ježíšem. Dobrovolní misionáři přinášejí růžence a knížечky, ale také svícenou vodu a dávají jí lidem, aby opět praktikovali v rodině žehnání. Když si to lidé přejí, navštíví je i vícekrát. Tato

služba je nijak nezatěžuje. Všichni rádi chodí a jsou přítom nadšení. „To nejkrásnější je, jak je tento tým srostlý. Poznáváme přítom různé talenty přátel, cítíme, když ten druhý chce něco říct. V každém dříme tolik charismat. Každý oslovuje lidi jinak, má jinou »medicínu« pro lidi,“ raduje se můj partner. „To, že jsme tak stmeleni, vyplývá z toho, že se spolu modlíme.“

Josef Weinlich

Zkrátka a dobře: „Apoštolátem člověk roste a je obdáván.“ „Ale musí se to umět,“ namítám. Odpovídá: „Stačí připojit se a modlit se. Víc není zapotřebí. Ježíš každému ukáže, zda má charisma, aby přicházel za lidmi.“

Ale ještě něco mi s dojetím vypráví: je také angažovaným dědečkem. Děti už vyrostly, a tak se stará o dva vnuky. Protože jejich matka je učitelkou a časné ráno odchází s dětmi z domu, věnuje se domácnosti a vaří pro dceru i pro vnuky, kteří se v poledne vrátí. Má z toho potěšení: „Důležité je, že jsem tady, když některé z dětí onemocní. Kdybych tuto službu nepřevzal, nemohla by dcera vykonávat své povolání.“

Po chutném obědě nerada opouštím tyto lidi a krásné jezero. Potkala jsem zde muže, který stojí pevně na zemi, misionáře, který uskutečňuje to, o čem mluví: v rodině, ve farnosti, v zemi. Je ještě mnoho práce pro takové misionáře. Neboť touha po Ježíši je velká, i když je zasypaná, jak to dobře ví Josef.

VISION 2000 - 5/2012

Překlad -Iš-

Více než tři čtvrtě hodiny mi dr. Klaus-Dieter John v redakci vyprávěl o neuvěřitelném a působivém vzniku Diospi Suyana, jedné nemocnice v Peru. Stejně napínavé a dojemné je jeho životopisné vyprávění *Viděl jsem Boha*. Obojí mi zprostředkovalo a potvrdilo jasné poznání: S udivující porcí důvěry v Boha, trpělivosti, tvrdošijnosti a flexibility je možno realizovat ty největší sny.

Ve své knize dává John svým čtenářům prožít uskutečnění vlastního snu. Již jako středoškolák se chtěl stát lékařem a pracovat v nemocnici ve třetím světě. A jedna spolužačka, Martina, která měla podobné touhy, spolupracuje jako dětská lékařka a žena dr. Johna. Sňatek uzavřeli v roce 1987, na uskutečnění velkého snu. Během jedné studijní cesty, která je oba zavedla do Jižní Ameriky a pak při návštěvě indiánské vesnice v Andách a misijní nemocnice v Ekvádoru (již tehdy byla pro něho modlitba velmi důležitá, žádnou ani sebemenší operaci nezahájí bez prosby o Boží ochranu) vyrostlo velké přání: postavit nemocnici pro ty, kteří stojí na pokraji společnosti, Indiány Quechua, aby v ní zažili úctu a lásku.

Z lidského pohledu to byla naprostá iluze. Tři miliony dolarů odhadovali manželé jako nezbytné jen pro stavbu, další dva miliony na výbavu nemocnice. Ale protože se nejednalo o ryze lidský sen, šli oba do toho. Neboť jednoho večera narazil věřící lékař ve své modlitební knize na Žalm 32, verš 8: *Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, po které půjdeš, budu ti radit, na tobě spočine mé oko*. To bylo nezbytné povzbuzení od Boha k provedení projektu, zrození Diospi Suyany.

„Od té doby jsem nikdy o provedení projektu nepochyboval,“ napsal John. Urazil mezi Evropou a USA 240 000 km, aby získal podporu od církve, školních

Bůh staví nemocnici v Peru

tříd, od lidí z obývacích pokojů, od firem, organizací a úřadů pro Diospi Suyanu. „Důvěřujeme Bohu“, tak se jmenuje klinika v Peru. Prezentace, při kterých představoval svůj velký projekt, jsou také velkým vyznáním víry. Dokonce agnostikové ho začínají sledovat a pochybují o svém světovém názoru.

Nikdo a nic ho nemůže odřadit od jeho důvěry v Boha a přesvědčení v Boží vedení a požehnání, které vyznává při každém rozhovoru a každé přednášce. Dostává stále otázku: „Proč mluvíte tolik o své víře? Jenom si ztěžujete život, když stále zapojujete do hry Boha!“ Totéž slyší od mediálních odborníků: „Kdo chce dostat dary, nesmí mluvit o Bohu.“ Na více než 250 stránkách odmítá John rozhodně tento názor.

Vyprávění o tom, jak se Bůh tak dotýká srdce člověka, že mu odpovědné a nejrozmanitější firmy věnují narkotizační přístroje, operační stoly, ultrazvukové přístroje, chirurgické nástroje, počítačové tomografy, zubařská křesla a mnoho dalšího, a o štedrosti 40 000 soukromých osob, jsou neuvěřitelná a fascinující.

„Mohli byste sponzorovat stavbu stanice intenzivní péče?“ zeptal se šéfa koncernu Sandoz, když mu nejdříve, jak obvykle, představil s velkým nadšením uchvacující fotografie o práci pro Diospi Suyanu. A skutečně. Obdržel 50 000 euro. Nebo po naléhavých prosbách dává vedoucí jednoho podniku nakonec zjistit, zda přece jen ve skladě nestojí potřebné přístroje. „Vím, že ve skladu nic nemáme,“ prohlásil. Výsledek: našly se tam přesně ty tři přístroje a John zcela klidně prohlásí zmatenému šéfovi: „Víte, já takové příhody prožívám znovu a znovu, protože před každým rozhovorem prosím Boha o pomoc.“

Manželé, kteří se zřekli velmi slibné kariéry (studovali s mno-

ha vyznamenáními na Harvardu, Yale, v Clevelandu, Denveru), aby mohli zřídit misijní nemocnici v Andách, zažili v době vzniku také protivenství, odmítnutí a nebezpečné momenty. Některé příhody vypadají jako krátká krimi, jako případ, když je zastavili silniční lupiči a chtěli je oloupit, nebo když odhalili korupční machinace vedoucího stavební firmy...

Ale mnohem častěji prožívá Klaus-Dieter John, „že jen Bůh umí stvořit mnoho z mála nebo z ničeho a že vždy jedná ryze nepochopitelným způsobem“. Ano, dokonce běžné katastrofy se vyvinou někdy jako požehnání. Tak mu v Peru celník odebere jeho projektor, který nutně potřebuje ke svým přednáškám. Na žádný pád nebylo možno získat jej zpět. Při hledání nového přístroje pozná v obchodě „náhodou“ jednoho muže, kterému vypráví o své nemocnici a o smůle s celníkem

a také o tom, že jedna firma mu odmítla udělit bezplatné použití satelitového klíče. Muž poslouchá se zaujetím a dá mu svou vizitku. Je to prezident telefonní firmy, která mu dá nejen klíč pro mezinárodní telefonní rozhovory a provoz internetu, ale navíc hardware, software a další povolení, která představují dlouhodobé úspory několika set tisíc dolarů. Zaranžovat něco takového se může podařit jedině Bohu.

Nebo: Při hledání stavebního inženýra, který by mohl převzít v Peru stavební dozor, obdrží John telefonní číslo muže, který pracuje u jedné z předních stavebních firem v Německu. Zavolá ho, a on je to věřící křesťan, který se právě zabývá otázkou, zda Bůh nemá pro jeho začínající důchod nějaký zvláštní úkol. Telefonát lékaře, který má charakter náhlého přepadení, znamená pro inženýra Boží prst. „Když důvěřujeme Bohu, dějí se často věci, které předem

těžko můžeme předvídat,“ shrnuje doktor své zkušenosti. To ostatně platí i pro ochotu první dámy Peru převzít patronát nad nemocnicí.

Půl roku před jejím posvěcením vzrostl počet spolupracovníků na 33 osob. Pracují zde křesťané různého vyznání. Dr. John sám pochází z rodiny evangelické svobodné církve a zdůrazňuje, jak je vděčný za jejich lidský příklad.

V září 2007 dospěla záležitost tak daleko, že za přítomnosti prezidentovy manželky, ministra zdravotnictví a 4500 návštěvníků byla nemocnice slavnostně otevřena. „V důvěře v Boží pomoc vznikl pomník víry a desetiletý sen se naplnil,“ napsal lékař toho dne. V jedné peruánské novině byla klinika s nejmodernější technikou a solárním zařízením označena jako „zázrak z Curahuasi“. Ročně je zde ošetřeno s láskou na 100 000 horských Indiánů. Když tento lékař píše o víře a nekonečné lásce Ježíšově k jednomu každému z nás a o zážitcích s Bohem jak svých vlastních, tak svých spolupracovníků, máme dojem, že jsou to slova přesvědčeného kazatele, kterému jde především o to, aby hlásal dobrou novinu o Ježíši Kristu. „Své naplnění jsem našel v Kristu. A dokud budu žít, chtěl bych ho následovat a cítit jeho přítomnost.“

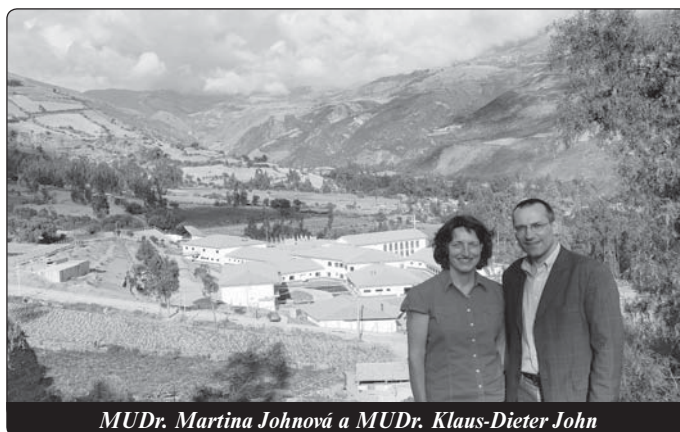
Z tohoto postoje také vyplynulo, že první, co zbudoval, byl nemocniční kostel, samozřejmě s nádhernými darovanými vitrážemi, ze kterých mnozí pacienti vycítili blízkost Boží.

Aby tisíce trpících mohly být nadále ošetřovány, potřebuje nemocnice další dobrovolné spolupracovníky ze zahraničí i z Peru. Především prosí o další sponzory. Všem, kteří hledají spojení s Bohem, dává dr. John radu: „Stačí, abyste si odskočili a padli do jeho náruče.“

Další informace najdete na www.diospisuyana.org
VISION 2000 - 5/2012
Překlad -lš-

Nemocnice byla postavena pro ty, kteří stojí na okraji společnosti

MUDr. Martina Johnová a MUDr. Klaus-Dieter John

Dne 9. června 1862 se do Říma sjela takřka třetina biskupů z celého světa. Důvodem byla slavnost blahorečení 26 japonských mučedníků. Při té příležitosti pronesl Pius IX. pověstné kázání o „strašných zlech“, která sužují církev i občanskou společnost. Bylo to jedno z jeho několikrát opakovaných odsouzení racionalismu, panteismu a ateismu, které spolu s jinými bludnými naukami brzy nato dostaly společného jmenovatele modernismus. Papež útočil jmenovitě na ty, kteří hlásali, že Boží zjevení je nedokonalé a musí být podrobeno kritice z hlediska trvalého a blíže nedefinovaného pokroku a velkého rozvoje vědy a lidského rozumu. Papež poukázal také na nauky, které zpochybňovaly základy a proctví v Písmu svatém a podle kterých prý věda dokazuje, že Starý i Nový zákon obsahují převážně mýty a že samotná osoba Krista je fikce.

Hlavními představiteli modernismu byli David F. Strauss v Německu a Ernest Renan ve Francii. Oba měli mnoho následovníků. Papež chtěl zajistit, aby se tyto bludy pod záminkou vědeckého pokroku nehlásaly na univerzitách a v seminářích...

Kázání v r. 1862 bylo v kostce Syllabem, tj. seznamem hlavních bludů té doby. Již Řehoř XVI. (1831–1846), aniž by koho jmenoval, napadl osvícenský racionalismus, sekularismus a ateismus v různém podání. Pius IX. šel v jeho stopách již ve své první encyklice *Qui pluribus* z 9. listopadu 1846, která byla předchůdkyní další encykliky pod titulem *Quanta cura* a samotného Syllabu. Kdo nebere v úvahu tyto jeho kroky, vystavuje se nebezpečí, že špatně pochopí pontifikát Pia IX. a bude chápat jeho působení ve falešném světle bez ohledu na jeho hlavní pastorační úsilí. Již na začátku svého pontifikátu v *Qui pluribus* se projevila zřetelně jeho přísná učitelská bdělost, jakou osvědčil již jako

mladý prelát v Římě, i v Chile, ve Spoletu a Imole a která bude provázet celý jeho nesnadný pontifikát a projeví se výrazně právě v Syllabu.

Sv. Pius IX.

Zdá se, že záměr katalogizovat a odsoudit moderní bludy se u něho projevil poprvé v roce 1849 z podnětu kardinála Gioacchina Pecciho, pozdějšího Lva XIII.: je to spojení, které v zárodku vylučuje pokusy stavět tyto dva papeže do protikladu. V roce 1851 turínský laik Emiliano Avogadro della Motta navrhl papeži vydat takový seznam a v květnu téhož roku nařídil Pius IX. první široký průzkum v této oblasti. Další výzkumy následovaly v letech 1859 a 1860. Výsledkem bylo 79 zavrženíhodných vět, shrnutých pod titulem *Syllabus errorum in Europa videntium*. A to ještě nebyl konec.

Episkopát z velké většiny následoval Pia IX. stejným směrem. Mons. Gerbert, biskup v Perpignanu, sebral další kolekci bludů. Pius IX. rozhodl, aby byla provedena definitivní redakce Syllabu. Jmenoval v květnu 1861 zvláštní komisi, aby prozkoumala 85 návrhů Mons. Gerberta. Ta se dala ihned do práce a po deseti zasedáních byl oficiální dokument připraven. Papež ho prozkoumal a dal ho podepsat biskupům, kteří byli v Ří-

Syllabus Pia IX.

mě na blahorečení japonských mučedníků.

Pius IX. tedy nebyl nějaký nerozvážený člověk. Byl velmi uvážlivý, respektoval názory druhých až úzkostlivě a žádal biskupy, aby svobodně vyjádřili své mínění o tomto problému tak důležitém v kulturní atmosféře tehdejší doby. Třetina biskupů pokládala tento podnět za nevhodný.

Současně, přesně řečeno v roce 1862, když se zhoršila situace v oblasti teologie a filosofie, odsoudil papež Jakoba Frohschammera, profesora filosofie na univerzitě v Mnichově, který přisuzoval „lidskému rozumu síly, které mu nepřísluší“, a uplatnil tak autoritu, právo a kompetenci církve vůči bezbřehému liberalismu. Toto odsouzení spadalo do kontextu dalších přísných rozhodnutí, která se týkala případů v Německu, Francii a Belgii. Dozrál čas na odsouzení v širším měřítku, ke kterému došlo 8. prosince 1864 vydáním encykliky *Quanta cura* spolu se Syllabem. I když Syllabus nebyl datován, tvořil přílohu encykliky.

Encyklika upozorňovala ještě jednou katolický svět na nebezpečí, které ohrožovalo katolicismem víru tím, že se nekontrolovatelným způsobem šíří velmi závažné bludy. Ještě jednou se ocitl pod palbou naturalismus, který potlačuje jakoukoliv vazbu mezi společností a náboženstvím, názory na svobodu svědomí a kultu, kterou již svatý Augustin odsoudil jako „svobodu záhuby“; dále odsuzovala encyklika vyloučení církve z výchovného procesu mládeže, který byl vyhrazen jen státu; odsoudila také podřizování církve státu, který ji zbavuje přirozených časných práv, a konečně popírání božství Ježíše Krista. Pius IX. mluvil o kriminální nestoudnosti státu a o spiknutí proti katolicismu a proti

apoštolskému stolci. Syllabus se odvolává na předchozí papežské dokumenty podobného obsahu a shrnuje všechny bludy do 80 výroků rozdělených do deseti sektorů.

Zvláště se odsuzuje

- naturalismus, panteismus a absolutní racionalismus;
- umírněný naturalismus se vztahem na Gunthera, Frohschammera, Dollingera a další;
- indiferentismus a bezbřehost;
- socialismus, komunismus, tajné spolky, biblické kritické společnosti a liberální klerikální sdružení;
- podvrtné ideje týkající se církve a jejích práv;
- bludy týkající se civilní společnosti, podřizující církve státu;
- bludy týkající se přirozené a křesťanské etiky;
- bludy týkající se křesťanského manželství;
- bludy týkající se moci a suverenity papeže;
- bludy moderního liberalismu a moderní civilizace.

Jak je známo, encyklika a především Syllabus se setkaly s nekonečnou kritikou. Tyto kritiky se však postupem času ukázaly převážně jako neopodstatněné. Odsouzená nauka dává tím více vystoupit pravé nauce. Nelze je proto hodnotit jako negativní formu.

Je třeba mít na zřeteli, co Pius IX. napadal: šlo např. nikoliv o neodvolatelnou svobodu svědomí, ale o náboženský indiferentismus. Je třeba také dbát na základní interpretační zákon: nikdo není oprávněn číst dnešními očima včerejší události. Historik si musí osvojit mentalitu a kulturu příslušného období a dotčených protagonistů. Jinak dojde k nepochopení, a dokonce k falzifikaci.

Podle www.papapionono.it/gherardini.html

Překlad a zpracování výtahu -lš-

Projevy a kampaně proticírkevního hnutí

Kulturní boj v Itálii

V 19. století procházely jednotlivými evropskými zeměmi exploze ateismu, a dokonce satanismu. Čím pevnější byla katolická duchovní a kulturní tradice v té které zemi, tím drastičtější byly protináboženské projevy a demonstrace.

Čím byl zemřelý papež Pius IX. tak nebezpečný?

Výmluvným příkladem je Apeninský poloostrov, který byl až do roku 1870 politicky nejednotný. Motorem protikatolické politiky byl Piemont, který na svém území jako první zavedl proticírkevní ústavu: obsahovala vyhnání řeholníků, konfiskace církevního majetku, rušení církevních škol. Spolu s aktivitou za sjednocování Itálie v 60. letech 19. století, spojené s anticírkevním zákonodárstvím, šířila se pak piemontská praxe do dalších oblastí Itálie včetně někdejšího papežského Říma. Papežský stát byl přepaden a násilím anektován v roce 1870.

Protikatolické násilí se neprojevovalo jen u vládních orgánů, (nejdříve v Piemontu, později ve sjednocené Itálii), ale rovněž skrze různá proticírkevní liberální sdružení. Historikové potvrzují, že pouliční protikatolická kampaň byla zvláštním rysem italského kulturního boje na přelomu 19. a 20. století. Jen v letech 1870–1881 došlo k třiceti případům veřejného fyzického a slovního napadení duchovní osoby. Byly narušovány obzvláště bohoslužby v kostele jezuitů v Římě, které ustaly až po jejich úplném vyhnání. Běžné byly útoky na církevní průvody konané u příležitosti Božího Těla nebo různých náboženských svátků. K takovému útoku došlo např. v Turíně v roce 1877 na slavný průvod na památku 50. výročí biskupského svěcení Pia IX. nebo v Janově na průvod Božího Těla. Po roce 1870 v mnoha

městech včetně Říma „neznámi pachatelé“ masově ničili sochy Panny Marie.

Násilí se neprojevovalo jen vůči živým osobám. Jejich terčem se staly i zesnulé osobnosti, zvláště ty, které za života osvědčovaly velkou neohroženost při obraně víry. Takovou funkci plnil papež Pius IX. (1846–1878), neohrožený obránce víry, který neúprosně demaskoval projevy liberální ideologie (např. v slavném Syllabu z roku 1864). Když byly 13. července 1881 přenašeny v procesí jeho ostatky z baziliky sv. Petra do baziliky sv. Vavřince, napadla průvod bojůvka s pokřiky: „Ať žije Garibaldi!“, „Smrt papežů!“, „Pryč s kněžoury!“, „Hod'te ho do Tiberu!“ Jen díky rozhodnému postoji věřících, kteří chránili rakev s ostatky papeže, nedošlo k nehoršímu. Jak pak informoval katolický tisk, dostala skupina 400 útočníků za tento pokus o utopení papežovy rakve od italských zednářů odměnu po 8 000 lir.

Patricijský satanista

Takové násilné činy byly výsledkem systematické víceleté protikatolické propagandy, která často nabývala velmi brutálního a vulgárního charakteru. V 70. a 80. letech 19. století vznikaly na celém území Itálie antiklerikální spolky, nad kterými držela svou ruku zednářská lóže (Grande Oriente d'Italia). Ta podporovala rozvoj antikatelického hnutí.

V uměleckých kruzích byl velmi populární básník a zednář Giosuè Carducci, vyhlášený satanista. V roce 1863 zveřejnil *Hymnu k satanovi*, která byla po dlouhou dobu hymnou celé pokrokové Itálie. V roce 1869, když v Římě zahajoval svou činnost 1. vatikánský koncil, publikoval italský tisk znovu tento satanský pamflet Carducciho. V 80. letech byl tento satanista jmenován předsedou rady

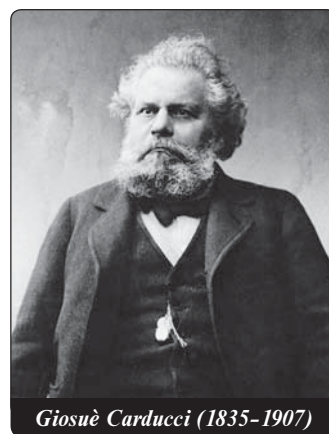
pro výchovu a v roce 1906 dostal Nobelovu cenu za literaturu.

Giuseppe Garibaldi, pokládán za „otce sjednocené Itálie“, byl nejen vůdcem „rudých košil“, ale rovněž čelným zednářem. Jako grafoman napsal povídku „Smrt kněžím“ a v ní: „Kdo jiný si zaslouží smrt než příslušník této vražedné sekty, která učinila z Itálie zem mrtvých a hřbitov. Nevím, zda se Itálii podaří osvobodit se od těchto tyranů duše i těla bez jejich úplného zničení a vyhubení, až do posledního!“

Kulturkampf v Prusku

Podobné projevy propagandy a fyzického násilí proti katolíkům provázely také německý Kulturkampf. Jeho počátky spadají do 70. let 19. století, ale základy se připravovaly v liberálním tisku již dříve.

16. srpna 1869 v berlínské čtvrti Moabit po táboru lidu, který pořádalo Berlínské dělnické sdružení, několik tisíc účastníků přepadlo a zdemolovalo dominikánský klášter a sirotčinec, který ve stejném roce teprve zahájil svou činnost.

Giosuè Carducci (1835-1907)

Předu k tomu připravoval několik měsíců liberální tisk, který poukazyval na to, že dominikáni byli ještě před jezuitu hlavními protivníky Martina Luthera. Moabit byl naopak prezentován jako „Nový Jeruzalém“, místo rozvoje moderní průmyslové civilizace, se kterou kontrastuje „ztrouchnivělá katolická kultura“.

Na počátku srpna 1869 jeden z největších liberálních listů v Prusku, Vossische Zeitung, napsal: „Modlitebni průmysl usiluje, aby mohl zpívat růženec a rozjímat o pěti Kristových děvech právě v Moabitu, této dělnické čtvrti, která je sídlem živé hospodářské činnosti a zajišťuje bohatství a blahobyt tisícům lidí.“ Ještě před napadením dominikánského kláštera psal Berliner Wespen o „ohrožení novodobé civilizace vpádem zpátečnictví“. Bezvěrci vstupovali během bohoslužeb do kostela s klobouky na hlavách, kouřili a hlasitě se bavili.

Autoři protikatolické propagandy těžce nesli, že v Berlíně vzrostl počet katolíků z 8 tisíc v roce 1821 na 56 tisíc v roce 1868. Útok na dominikánský klášter byl charakterizován jako „spontánní akt hněvu berlínského lidu“. Liberální tisk se sice od samotného aktu násilí distancoval, ale neopomenul napsat, že „klášter budil nechuť a nevoli u protestantského pracujícího lidu“, protože byl určen jen pro „kontemplativní nečinnost“.

Podobně jako v Itálii i v německém Prusku byl objektem útoků a hanobení papež Pius IX. Heinrich von Treitschke mluvil o Pia IX. ve svých článcích jako o „nevypočitatelném přihloupělém starci“. Paul von Hoensbroech, bývalý jezuita a neúnavný bojovník za osvobození německé kultury od „ultramontánní zkázy“, vzpomínal ještě na počátku 20. století na svou návštěvu v Římě v roce 1876, dva roky před smrtí Pia IX.: „Vnější vzezření Pia IX., který byl v pokročilém věku, nebylo nijak uchvacující: byl malý, přihrbený, s oteklým obličejem, s visícími skráněmi a otevřenými ústy, ze kterých stále něco teklo. Zjevné byly stopy tabáku kolem nosu, tváří a na bílé sutaně. Nebyl to příliš povzbudivý pohled na takto všeliké důstojnosti zbaveného člověka.“

Podle Miłujcie się 1/2012

Překlad -lš-

Pohled do hlubin duše Benedikty Bianchi Porro (4)

Divo Barsotti nám nabízí příležitost nahlédnout na základy zasvěceného studia deníků a listů Benedikty do duchovního vývoje této pozoruhodné osobnosti. Ze sebevědomé a ctížádostivé talentované dívky se stává charismatická oběť, která postupně zbavena svých smyslů v naprosté odevzdanosti doslova celou svou lidskou bytost vrací s láskou svému Pánu.

Pán se jí zjevuje skrže přátelství

Do jejího života vstoupila Nicoletta. Podle sdělení Marie Bolzoni, kterou jsme zatím nazývali přítelkyní, „bylo toto setkání pro Benediktu rozhodující“. „Nicoletta pro ni byla »duchovní matkou.«“ Jak sama řekla, ... *cítla jsem, že jsi mi pomohla nejen na univerzitu, ale také na tu druhou, Boží. Nejedná se zde jistě o obrácení. Benedikta hluboce věřila již dříve, než potkala přítelkyni. Ale Nicoletta jí pomohla vyjasnit, prohloubit a více vědomě zapálit již existující víru.*

Je důležité si uvědomit, jak si Bůh chtěl posloužit u Benedikty nejen utrpením, ale také přátelstvím. Její „svatost“ nebyla jen plodem heroického sebezřeknutí, ale také stále plnějšího přijímání zkoušek, které byly pro přirozenost tak citlivé, pro život tak otevřené ženy stále tvrdší, ale byla také plodem hlubokých a obdivuhodných přátelství. I když sebezřeknutí vyžadovalo velkodušné přijetí, je přesto velmi krásné, že její cesta ke svatosti podporovalo také přátelství.

To, co je u Benedikty nejvíce udivující, je skutečnost, že její svatost nemá charakter výlučné oběti jako u mnoha jiných, které Bůh vedl podobnou cestou. Její cestou byla cesta svobody, otevřenosti pro radost. Jsou proto příznačná dvě data: rok 1953 a 1957; tehdy došlo k jejímu rozhodujícímu obrácení.

Do jejího života vstupuje Láska

Život Benedikty se nadále týká nejen hrdinství víry. Její přátelství ji nerozptylují, nenaplňují prázdnotu jejích dnů. Odhalují jí tvář Pána, zpřítomňují ho jakožto živého a přítomného v jejím životě. Setkáním s Nicolettou vstupuje do jejího života „láska“. Její život se stává stále více jednodušší a je živou přítomností Krista. Benedikta nyní pocituje to, co jí scházelo. Je to, jako by přijala od Nicoletty dar víry: *Nicoletto, jak tě miluji, že jsi mi darovala dar víry!*, napíše jí později.

Jak pohanská je morálka, s jakou jsem vždy všechno měřila... a nyní jak se namáhám, abych se osvobodila a žila tak, jak bych chtěla, píše ve své první odpovědi přítelkyni. Její život se stává stále více odevzdaností; Benedikta, dosud ubohoučká, průměrná a nemohoucí, jí nyní svěruje: *Jak bych mohla v opačném případě snášet sebe samu a skutečnost těchto dnů? Veliké je jeho milosrdenství. V Něho důvěřuji, v Něm žiji, v Něm pozvedám své Hosana.*

Již se nevracejí jako dříve jména spisovatelů, které milo-

Benedikta Bianchi Porro

Benedikta Bianchi Porro

vala, i když je nepřestala milovat. Na místo četby spisovatelů a básníků nastupuje stále více rozjímání o žalmech, o svatém Pavlu, o evangeliu. Je to nauka Kristova, která jí dala vidět, kde je řešení, a která jí darovala pokoj. První dopis, který píše Nicolettě, více neříká, ale již den nato, 10. října 1960, jako by nemohla udržet své tajemství. Odhaluje: poznala nikoliv jeho učení, ale Jeho.

Bud' tedy požehnaná za tu radost, kterou jsi mi připravila, příliš velkou pro mne nehodnou; budu až znetvořena radostí: je to, jako by voda oceánu se vlila do škeblíčky: v jednom okamžiku jsem myslela, že utonu. Ležela jsem dva dni s horečkou, nic víc, doufám ze všech sil, že se budu moci zbavit této žízně. Svatý Augustin říká: „Okusil jsem Tě, a nyní po Tobě hladovím a žízním. Dotkl jsem mě, a planu touhou po tvém pokoji.“ Ta slova jsou zpěvem osvobození a radosti. Kristus vstoupil do jejího života. Její bytost se jakoby obnovila mučednictvím lásky, která jí celou pozvedá. Hledá u svatého Augustina slova, která vyjadřují vnitřní zážitek, a slova jsou pro ni vyznáním jejího zrození. *Kristus bude naším vůdcem,* píše a žádá přítelkyni o modlitbu, aby byla vždy věrná.

Benediktiny dopisy mají nyní jiný ráz. Samotné utrpení již není přijímáno s hrdinnou velkodušností, stává se pro ni znamením jejího nekonečného zalíbení: právě ve svém „kříži“ zakouší, že je milována, cítí, že

žije ve společenství s láskou. *Bolest je náš chléb, ... ale také naše velká naděje... naše výkupné. Opravdu, jak se cítím neschopná říct ti to, říct ti, jak se cítím (opravdu, nenacházím slova, která bych chtěla, na která se cítím tak bohatá),* tak píše Marii Grazii 9. dubna 1961. Její slova se stávají svědectvím nevýslovné zkušenosti. Cítí, že ji Bůh nese, a odevzdává se v plnosti víry jeho záměrům.

Její zážitek je především vztah ke světlu: *Ano, Bůh mi dal krok za krokem pochopit to, co od nás chce a co máme dělat. Není to vždy záře bez mraků, ale je to světlo, které se filtruje skrže mraky, i skrže noc. Jistě, pokračuje, bolest a láska mají pro Něho hodnotu, i když ji nevidíme. Sluce dále září i za mraky... A za měsíc píše Marii Grazii: *Modlíš se také žaltář: ... jsou období, ve kterých jsme jako vyprahlá země, a on to od nás žádá; měla jsem možnost ho vidět.**

Když se světlo skryje

Zážitky se světlem, které zaplavilo její duši, jí nyní dávají pocítit bolestně její noc, když jí bylo světlo odňato. Rok 1962 se jeví jako rok strašných očisťování, ale Pán jí nikdy nenechává osamocenou. Benedikta nemluví mnoho o sobě, ale o Něm. Pokud se zmiňuje o jeho zkouškách, je to proto, aby poukázala na dobrotu Pána, který je nablízku a pomáhá jí. Nežádá pro sebe o posilu, píše, aby přítelkyně posílila v důvěře, probudila je k věrnosti a lásce.

Jede poprvé do Lurd. Ještě v ní přetrvává vůle sloužit. Skládá slib, že se stane sestrou, pokud obdrží od Panny Marie zázrak. Ale zdá se, že Pán se skryl. *V Lurdech jsem prožívala silnou vyprahlou, ale vrátila jsem se s velkou vírou a pokorou. Musíme být pokorní, přiznat si, že jsme ubozí, abychom žádali a poznali Pravdu.* (20. června 1962) A ve stejném dopise dodává: *Víš, nějakou dobu jsem hledala Boha, ale zmítala jsem se jako v příliš těsném šatu, nyní*

to jde hladce. „Jestliže dům ne-staví Pán...“

Neztrácí odvahy, nestěžuje si. I ve vyprahlosti se umí radovat ze všeho, co jí Pán daruje, uznává především Pánovu věrnost. Její víra se stává ryzejší, více prostá, v její odevzdanosti je více pokory. *Nacházím se před obdobím velké vyprahlosti: cítím se samotná, unavená, trochu ponížená, bez velké trpělivosti. Nejbolestnější je to, že nemám pokoj* („...Pán poručil větrům a moři; a náhle nastal velký klid...“). *Modli se za mě, modli se za mě: Procházím obtížným obdobím. Jak je krásné a sladké vidět Pánovu věrnost. Je obdivuhodné, jak ona překonává každou překážku a jak je něžná!* (2. srpna 1962)

Utrpení, které je od ní stále jasněji požadováno, jeví se jí jako účast na umučení Páně. Ne-ní to jen cesta k dokonalosti, přetváří se ve velké tajemství: cítí, že je to Bůh, kdo v ní působí, a když jedná Bůh, ona stojí ve spojení s Marií u paty kříže. *Píše Marii Grazii: Je to se mnou jako obvykle; mnoho trpím; myslím pokaždé, že už to nezvládnú; ale Pán, který koná velké věci, mě milosrdně podpírá a já se nacházím vždy vzpřímená u paty kříže.* (29. září 1962)

Jak se krok za krokem zbavuje sama sebe, její duše nabývá větší čistoty, aby mohla „vidět“, a Benedikta se odevzdává „s radostí“ Pánu. *Důvěřuje Bohu („se zavřenýma očima“), a právě proto se v ní rozsvěcuje Kristovo světlo, které ji podpírá. Může rozpoznat, co v ní Bůh působí: Žiji v prostotě, to je obnažování duše (vaše řeč budiž ano, ano, ne, ne. Co je nad to, je od ďábla) a je to tak krásné. Stáváme se radostnými a svobodnými.* (30. srpna 1962) *Je již ve světle. Její duše je již zbavena každé překážky a rozběhla se po cestě dokonalosti. Ti, kteří jsou jí nablízku, nemohou si nevsimnout hrdinství, s jakým ve své vyrovnanosti všechno přijímá.*

(Pokračování)
Překlad -lš-

Svatý Januárius - patron Neapole

Svatý Januárius se narodil v Neapoli v polovině 3. století. Stal se knězem a pak biskupem v Beneventu. V době císaře Diokleciána zuřilo kruté pronásledování křesťanů. Januárius navštěvoval uvězněné křesťany a dodával jim odvahy ve víře. Byl při tom zatčen. Když se prokonzul Timotej dověděl, že jde o biskupa, poručil ho předvést a řekl mu: „Protože jsi ze vznešeného rodu, vyzývám tě, abys podle příkazu císaře obětoval bohům. Jestliže to odmítneš, budu tě tak mučít, že se nad tím tvůj Bůh zděsí.“ Biskup Januárius konzulovi odpověděl: „Nerouhej se, aby se na tebe Bůh, Stvořitel nebe i země, nerozhněval.“

Za tuto odvážnou odpověď byl odsouzen k smrti. Byl ihned vhozen do rozpálené pece. Plameny mu šlehalý přes hlavu, ale jeho vlasy zůstávaly nepoškozené. Soudce to pokládal za dílo zlých duchů. Januárius byl znovu vyslýchán a uvržen do vězení. Nato byl s dalšími kleriky odsouzen k smrti. V amfiteátru v Pozzuoli byli předhozeni dravé zvěři. Když dal Timotej strážcům znamení, aby šelmy vypustili, užasl, protože zvířata jim ani v nejmenším neublížila. Zoufalý místodržící dal přivést odsouzence před fórum a vynesl nový rozsudek: Biskup Januárius a jeho souvěrci mají být sřati mečem. Rozsudek měl být proveden ihned.

Stětí mečem

Januárius byl ihned sřat a jeho šest druhů, Socius, Festus, Desiderius, Gantiol, Eutychius a Akutius, zemřeli v sirnatých pramenech v Pozzuoli. Jedna zbožná žena nabrala krev biskupa mučedníka do ampulek,

Busta sv. Januária, Neapol

kteřé jsou dodnes předmětem úcty a dvakrát ročně, 1. května a 19. září, krev zkapalní jako čerstvá.

Kláster kapucínů v Pozzuoli

Na místě mučednické smrti v Pozzuoli vznikl u kostela ze 16. století kláster. Synové sv. Františka dodnes střeží svatyni mučedníků.

Přenesení ostatků do Neapole

Ostatky sv. Januária dal v roce 432 biskup Jan přenést do Neapole, v roce 831 přišly do Be-

Relikviář s krví sv. Januária

neventa, 1154 na horu Vergine u Avellina a 1497 opět do Neapole a byly uloženy v dnešní katedrále.

Hlava a dvě skleněné nádoby se světcovou krví v jsou pokladnicí dómu a dvakrát ročně se vystavují k veřejné úctě. Zhuštěná krevní masa před zraky tisíců věřících i zvědavců zkapalní.

Svatý Januárius je hlavním patronem Neapole. Je vzýván hlavně při zemětřesení a aktivitě Vesuvu.

Zázrak s krví

O zázraku s krví nám sděluje H. Melchers: 1. května a 19. září je katedrála naplněna do posledního místa. Ten den je krev svěťce vystavena k veřejné úctě. Na evangelijní straně oltáře je svěťcova hlava a na epištolní straně jeho krev, kterou sebrala žena po jeho popravě do dvou ampulek, z nichž jedna je větší. Jakmile se ampulka dostane do blízkosti hlavy, krev zkapalní a začne vřít. Když se ampulka od hlavy vzdálí, je krev okamžitě opět ztuhlá. Ačkoliv na oltáři hoří mnoho svíček, je ampulka vždy zcela studená a zázrak nastává při nejrůznějších vnějších teplotách. Děje se tak již více než 1000 let, stále znovu. Mnoho vědců tento jev zkoumalo a museli konstatovat, že se jedná o nevysvětlitelný fenomén. Bezvěrci podrobili jev přísnému dohledu, ale museli nakonec uznat, že se jedná o zázrak způsobený vyšší mocí.

19. září 2012 se zázrak opakoval přesně v 9.20 hod.

-sks- 18/2012
Překlad -lš-

MODLITBA V LITURGII – dokončení ze str. 2

prvním výsledkem koncilního shromáždění, pokládají někteří za náhodu. Mezi tolika projekty se text o posvátné liturgii jeví jako nejméně kontroverzní, a právě proto může posloužit jako jakýsi druh cvičení, při kterém je možno se naučit koncilní práci. Ale bez veškerých pochyb to, co se na první pohled může zdát jako náhoda, se ukázalo jako správná volba, také pokud jde o hierarchii témat a důležitých církevních úkolů. Neboť tím, že začal tématem liturgie, dal koncil velmi jasně najevo Boží primát, jeho absolutní prioritu. Bůh především: právě toto říká koncilní volba, když začíná od liturgie. Tam, kde pohled na Boha není určující, tam každá další věc ztrácí orientaci. Základním kritériem pro liturgii je její orientace na Boha, aby tak mohla mít účast na samotném jeho díle.

Proto se můžeme ptát: jaké je toto Boží dílo, ke kterému jsme povoláni jako účastníci? Odpověď, kterou nám nabízí koncilní *Konstituce o posvátné liturgii*, je zřejmě dvojitá. V odstavci 5 totiž říká, že Boží dílo jsou jeho historické činy, které přinášejí spásu a vrcholí smrtí a zmrtvýchvstáním Ježíše Krista, ale v sedmém odstavci tatáž konstituce definuje slavení liturgie jako „dílo Krista“. Ve skutečnosti tyto dva významy jsou neoddělitelně spojeny. Jestliže se ptáme, kdo spasil svět a člověka, jediná odpověď zní: Ježíš z Nazareta, Pán a Kristus ukřižovaný a zmrtvýchvstalý. A kde se dnes odehrává aktuálně pro nás, pro mne tajemství smrti a zmrtvýchvstání Krista, které přináší spásu? Odpověď je: v konání Krista skrze církev, v liturgii, zvláště ve svátosti Eucharistie, která zpřítomňuje svátostnou oběť Božího Syna, který nás vykoupil; ve svátosti smíření, ve které se přechází ze smrti a hříchu do nového života; a v jiných svátostech, které posvěcují (srov. *Presbyterorum*

ordinis, 5). Takže velikonoční tajemství smrti a zmrtvýchvstání Krista je středem liturgické teologie koncilu.

Udělejme další krok vpřed a ptejme se: jakým způsobem se umožňuje tato aktualizace velikonočního Kristova tajemství? Blahoslavený papež Jan Pavel II. 25 let po schválení konstituce *Sacrosanctum Concilium* napsal: „Skrze aktualizaci velikonočního tajemství je Kristus vždy přítomen ve své církvi, především v liturgickém dění. Liturgie je tedy privilegovaným místem setkávání křesťanů s Bohem a s tím, kterého poslal, Ježíšem Kristem (srov. Jan 17,3).“ (*Vicesimus quintus annus*, 7) Ve stejném smyslu čteme v *Katechismu katolické církve* toto: „Každé slavení svátostí je setkání Božích dětí se svým Otcem v Kristu a v Duchu Svatém a takové setkání se projeví jako dialog – skrze úkony a slova.“ (KKC 1153) Proto prvním požadavkem pro dobré slavení liturgie je, aby modlitba byla rozhovorem s Bohem, nejdříve nasloucháním a pak odpovědí. Svátý Benedikt ve své Řeholi, když mluví o modlitbě žalmů, napomíná mnichy: „mens concordet voci“, ať je mysl ve shodě se slovy. Světec učí, že v modlitbě žalmů mají slova předcházet mysl.

Obyčejně se tak neděje, nejdříve musíme myslet a pak to, co jsme si pomysleli, se obrací do slova. Zde v liturgii však je tomu obráceně: slovo předchází. Bůh nám dal slovo a svatá liturgie nám nabízí slova; my máme vstupovat do nitra slov, do jejich významu, přijmout je do sebe, uvést se do souzvuku s těmito slovy; tak se stáváme Božími dětmi, podobní Bohu. Jak připomíná *Sacrosanctum Concilium*, abychom zajistili plnou účinnost celebrování, „je nutné, aby věřící přistupovali k posvátné liturgii se správnou přípravou ducha, aby své myšlení uvedli v soulad s ústním projevem, aby spolupracovali s Boží milostí a nepřijímali ji nadarmo“ (11). Základní prvek, primární prvek dialogu s Bohem liturgie, je shoda mezi tím, co říkají rty, a co neseme v srdci. Když vstupujeme do slov velkých dějin modlitby a my sami jsme přizpůsobeni duchu těchto slov, stáváme se schopni mluvit s Bohem.

V tomto směru bych chtěl zdůraznit jeden z momentů, který nás během samotné liturgie volá a pomáhá nám najít shodu, ono přetvoření k tomu, co slyšíme, říkáme a konáme při slavení liturgie. Mám na mysli výzvu, kterou formuluje celebrant před eucharistickou modlitbou: „Sur-

sum corda“, pozvedněme naše srdce ze spleti svých zaměstnání, svých tužeb, svých úzkostí, své roztržitosti. Naše srdce, naše vlastní nitro se má učenlivě otevřít Božímu slovu a usebrat se v modlitbě církve, aby přijalo její orientaci k Bohu, od samotných slov, která říká a kterým naslouchá. Pohled srdce se má zaměřit k Pánu, který stojí mezi námi: to je základní dispozice.

Když prožíváme liturgii s tímto základním chováním, naše srdce je jakoby pozdvíženo ze síly gravitace, která ho stahuje dolů, a pozvedá se vnitřně vzhůru, k pravdě, k lásce, k Bohu. Jak připomíná *Katechismus katolické církve*: „Poslání Krista a Ducha Svatého, jež ve svátostné liturgii církev hlásá, zpřítomňuje a sděluje tajemství spásy, pokračuje v srdci, které se modlí. Otcové duchovního života někdy přirovnávají srdce k oltáři.“ (KKC 2655) – „Altare Dei est cor nostrum“ – naše srdce je Boží oltář.

Draží přátelé, liturgii slavíme a prožíváme dobře jen tehdy, když setrváváme v postoji prosebníka, ne když chceme „něco dělat“, zviditelnit se nebo jednat, ale když orientujeme naše srdce k Bohu a setrváváme v postoji modlitby sjednocení s tajemstvím Krista a s jeho rozhovorem Syna s Otcem. Sám Bůh nás učí modlit se, říká svátý Pavel. (srov. Řím 8,26) On sám nám dává přiměřená slova, aby nás vedl k sobě, slova, která nacházíme v Žaltáři, ve velkých modlitbách posvátné liturgie a v samotném eucharistickém slavení. Prosme Pána, abychom si byli každý den více vědomi skutečnosti, že liturgie je konání Boha a člověka; je to modlitba, která tryská z Ducha Svatého a z nás, niterně obrácená k Otci v jednotě s Božím Synem, který se stal člověkem. (srov. KKC 2564) Děkuji.

Bollettino Vaticano
26. 9. 2012
Překlad -lš-

Jean Sévillia

Josef Fadelle

Omlouváme se čtenářům za chybu u obrázku v čísle 37/2012 na straně 8. Správně se jedná o Jeana Sévilliu, francouzského katolického novináře a spisovatele, předsedy Sdružení pro blahorečení císařovny Zity, a nikoli o Josefa Fadelleho, jehož fotografii z bezpečnostních důvodů nelze publikovat. Za nedopatření se omlouváme a děkujeme pozorným čtenářům za upozornění.

Trojice, kterou vybrali čtenáři Lidových novin jako osobnosti, kterých si Češi nejvíce váží (Havel, Jäger a Gott), vypovídá výmluvně o tom, co současná společnost řadí k nejvyšším hodnotám: je to zábava, sport a rozmařilost, které hltá všemi smysly. Není divu, že tento nikdy nenasycený masový hlad zaměstnává celé velké průmyslové odvětví.

Co si může v prostředí posedlém zábavou počít žena, které v rozkvětu mládí vypověděly službu oba pro zábavu tak podstatné smysly: sluch i zrak? Leckterý čtenář možná obrátil s rozpaky stránku, kterou už v několika číslech věnujeme Benediktě Bianchi Porro. Ale proč se nezastavit v této době právě u postavy, které takovou pozornost věnuje sám Bůh? Proč se nenechat oslovit skrytou a nenápadnou světicí, která nejen umí objevovat krásy pro nás často takřka zasypané, ale sama představuje neobyčejnou duchovní krásu? Ti, kteří se u toho neobvyklého vyprávění zastavují, jistě mi dají za pravdu, že se spolu s ní ocitají v úplně jiném světě, který není o nic méně skutečný než ten náš, vnímaný všemi našimi smysly.

A proto necht' je Benedikta jedním z našich aktuálních a konkrétních příspěvků k Roku víry, který právě začíná. Ačkoliv nikdy v životě neslyšela okřídlený termín „nová evangelizace“, přispěla k ní více než kdokoliv jiný, a to hned dvojím, a v obou případech nesmírně účinným způsobem: jednak obětí svého skrytého utrpení, jednak výmluvným příkladem skutečně živé víry. Tato naše takřka současnice nám ve své velmi přesvědčivé katechezi ukazuje, jak dobrý je Bůh. Její nevšední životní příklad významně posiluje naši důvěru, že se na našeho nebeského Otce opravdu můžeme za všech okolností plně spolehnout. Ti, kteří zatím z jakýchkoliv důvodů tyto články přeskakovali, mohou využít této okolnosti k tomu, že si po ukončení série článků pře-

Na slovíčko

čtou text o nezvyklé světicí, tak říkajíc, jedním dechem a zjistí, že v ní nacházejí velký Boží dar.

Kardinál Martini nám před smrtí vzkázal, že církev zaspala dobu. Jsme jako nějaký současný dědeček, který už nerozumí tomu, o čem si jeho vnuci povídají. Ale na druhé straně existuje také řada dědečků, kteří vědí něco, čemu už vůbec nerozumí jejich vnuci, ačkoliv jsou to věci pro život mnohem důležitější než ovládání moderní techniky. Současná krize svědčí spíše o tom, že zaostává moderní člověk, který tak spěchá za svým pokrokem, že přitom zapomněl sám na sebe a svou lidskou přirozenost. Ani přírodní vědy, ani rozvoj techniky nejsou nic autonomního. Jsou to prostě výsledky lidské činnosti. Jejich charakter, obsah i dopad závisí nejen na znalostech lidí, ale především na jejich morálních postojích a hodnotách. Pro nás není dnes výzvou rozvoj a stav vědy, techniky, komunikace či globalizace. Výzvou pro církev zůstává samotný člověk, který se uprostřed všeho toho bezradně potácí. Potácí se proto, že se zmocnil úžasných znalostí a prostředků, ale vůbec se nenaučil tomu nejzákladnějšímu: pravidlům správného života, opravdovému lidskému vztahu k sobě, k bližním, ke světu a jeho Stvořiteli. Světu hrozí katastrofa, protože v katastrofálním stavu je jeho mravnost. Současná morálka je v katastrofálním stavu z jed-

noho důvodu: v důsledku katastrofálního stavu rodiny. Dokud se neobnoví základní mravní výchova v rodinách, nic se ve světě nemůže napravit. Svět blázní za zábavou ze zcela prostého důvodu: zběsile hledá nějaký zdroj radosti, protože zcela opustil jediný zdroj skutečné radosti, který mu Stvořitel dal do vínku, a to je **láska**. I z té nejzákladnější a pro existenci a budoucnost lidstva rozhodující instituce a pramene lásky si udělal ten nejohavnější paskvil. Toto je hlavní výzva pro současnou církev. Této základní a naprosto nezbytné katecheze je však sotva schopna církev, jestliže 30–50 % manželství jejich členů ztroskotalo a oni žijí stejným způsobem jako nevěřící. To je pro církev a společnost podobně katastrofální, jako kdyby společnost zrušila 30–50 % svého základního školství.

Heslo „nová evangelizace“ vyslovil poprvé Jan Pavel II. v roce 1983. Za pět let nato vyhlásil: „Udeřila hodina nové evangelizace!“ Tento termín se hojně ozýval v souvislosti s přípravou a vstupem do nového tisíciletí. Uplynulo z něho už neuvěřitelných dvanáct let. Hesla mají jednu silnou a jednu slabou stránku. Dovedou probudit něco jako mobilizující náladu, ale stinná stránka je v tom, že může současně zavládnout mylný dojem, jako by se už samotným vyhlášením stalo něco rozhodujícího a proměňujícího, ačkoliv skutek utek.

Budeme se všichni vytrvale modlit, aby iniciativa nové evangelizace přinesla bohaté a žádoucí ovoce. Ale více než hesla znamenají konkrétní dobré příklady. Kdo opravdu miluje Boha a své bližní, tomu to nedá, nečeká na hesla a dá se do díla. Buďto se připojí k Bianchi Porro a ve skrytu své komůrky nabídne Pánu své skromné modlitby a oběti, a Otec nebeský, který vidí to, co je skryté, odplatí nejen jemu, ale i těm, za které se modlí a obětuje, aby zachránili svou duši, anebo je tu druhý vzor, nesmírně povzbuzující příklad vídeňského lakýrníka Weinlicha, který právě ve **spóřdaném katolickém manželství** objevil trvalý zdroj takové radosti a štěstí, že si jej nemohl nechat pro sebe a vyrazil do ulic, aby se o radost z Boha podělil s těmi, kteří ji ztratili nebo ji marně hledají. Nemluví přitom o nové evangelizaci, protože na tom nic nového není, je to tak staré jak křesťanství samo, on nedělá nic mimořádného, dává pokrm hladovému a nápoj žíznivému, zadarmo dostal a zadarmo dává.

Je mnoho křesťanů, kteří našli v křesťanství své uspokojení, ale je to uspokojení na úrovni známého společného sebeuspokojení, které známe z různých zájmových spolků. Jejich pastýři se cítí tím úspěšnější, čím více takových „spokojených“ kolem sebe shromáždí. Je jim všem dobře v pocitu, že jim nic neschází, protože nad případnými nedostatky jen blahosklonně zavírají oči. Jakmile by však došlo na požadavek skutečné oběti a sebezáporu, odcházejí jako bohatý mládenec. Ale jsou také tací, kteří odcházejí z jiného důvodu, protože tohoto falešného křesťanství už mají dost, podobně jako Matka Angelika. Jejich „revoluce“ neusiluje o novou církev připůsobenou dnešnímu světu, ale o návrat k autentickému, věčně platnému evangeliu, protože běda tomu, kdo by v něm změnil jedinou čárku. Vy, prosťáčkové Boží, spojte se a proměňte zemi!

-Iš-

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Když se v přírodě díváte na bohatství barev, které vám Nejvyšší dává, otevřete srdce a modlete se s vděčností za všechno dobré, co máte, a říkejte: zde jsem stvořen pro věčnost, a dychtíte po nebeských věcech, protože Bůh vás miluje nezměrnou láskou. Proto vám dal i mne, abych vám řekl: Jen v Bohu je váš mír a naděje, drahé děti. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje 25. září 2012

Pondělí 15. 10. 2012: 6:05 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** 44 let novickou **7:00** Terra Santa News (37. díl): 10. 10. 2012 **7:20** Jezuité o: INDIE – na křižovatkách víry **7:40** Přejeme si ... **7:55** Klapka s ... (47. díl): Janem Kadlíčkem **8:55** Post Scriptum s P. Janem Linhartem **9:15** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **10:00** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Stromu zbývá naděje **10:25** Obec Cífer **10:40** Léta letí k andělům (56. díl): Stanislav Juránek **11:00** NOEkreace (152. díl) **11:10** Noeland (57. díl) **11:40** Sedmihlásky **11:45** Bible pro nejmenší: Ježíš miluje děti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Noemova pošta: říjen **13:35** Koncert skupiny TIMOTHY: Festival pod věží 2008 **14:05** Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:35** AIDS v Nigérii **14:55** Charles Whitehead – Pozvání k vyplutí (2. část) [P] **16:00** Ars Vaticana (19. díl) **16:10** V posteli POD NEBESY V. (8. díl) **17:00** NOEparáda (186. díl) [L] **17:40** Godzone magazín [P] **18:15** Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy **18:25** Sedmihlásky **18:30** Bible pro nejmenší: Ztracená ovečka [P] **18:40** 2. vatikánský koncil **19:40** Přejeme si ... **20:00** Mezi vodou a nebem **21:00** Na koberečku **21:10** CHKO Jeseníky – Praděd (12. díl) **21:35** Petruška Šustrová – Rusko s Putinem **22:25** NOEkreace (152. díl) **22:35** Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:10** Kulatý stůl: Druhý vatikánský koncil a jeho odkaz **0:40** Pražská Loreta **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 16. 10. 2012: 6:05 Youth Alive **6:20** V posteli POD NEBESY V. (8. díl) **7:10** Svatá země **7:20** Cesta k andělům (66. díl) **8:10** Slavnostní koncert ze Svatého Hostýna **9:20** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **10:00** Lípa **10:05** Budu pomáhat: Občanské sdružení Remedium **10:20** Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:50** Petruška Šustrová – Rusko s Putinem **11:40** Sedmihlásky **11:45** Bible pro nejmenší: Ztracená ovečka **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (25. díl): Dechovka **12:35** Ars Vaticana (19. díl) **12:45** AIDS v Nigérii **13:00** Hudební magazín Mezi pražci **13:40** Jezuité o: INDIE – na křižovatkách víry **14:00** Camerata Janáček **14:10** Přejeme si ... **14:25** Kulatý stůl: Druhý vatikánský koncil a jeho odkaz **16:00** Léta letí k andělům (56. díl): Stanislav Juránek **16:20** Meandry řeky Odry **16:45** Ponašimu **17:00** Outdoor Films (6. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Josefův plášť [P] **18:40** Sedmihlásky **18:45** Dávní hrdinové: Útěk **19:10** NOEkreace (152. díl) **19:20** Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeže **19:40** Zpravodajské Noeviny: 16. 10. 2012 [P] **20:00** Bol som mimo [L] **21:00** Jak si mě našel Antonín z Padovy **21:40** Zpravodajské Noeviny: 16. 10. 2012 **22:00** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 2. díl **22:45** Terra Santa News (37. díl): 10. 10. 2012 **23:05** Přejeme si ... **23:20** Post Scriptum s P. Janem Linhartem **23:50** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (62. díl) **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 17. 10. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 10. 2012 **6:20** Charles Whitehead – Pozvání k vyplutí (2. část) **7:20** NOEkreace (152. díl) **7:30** Pro vita mundi (5. díl): Petr Levíček **8:10** Ars Vaticana (19. díl) **8:25** Restituční polemika **9:30** Mezi vodou a nebem **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** 2. vatikánský koncil **13:05** Na koberečku

13:15 Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy **13:25** O léta-jícím faráři **13:40** Post Scriptum s P. Janem Linhartem **14:00** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (62. díl) **15:10** Vlkolínec: pohlednice **15:15** 44 let novickou **15:40** Zpravodajské Noeviny: 16. 10. 2012 **16:00** Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu **16:35** Godzone magazín **17:05** V posteli POD NEBESY V. (9. díl) **18:00** Studentská mše svatá z kaple Ostravsko-opavského biskupství [L] **18:55** Sedmihlásky **19:00** Bible pro nejmenší: Josef otrokem [P] **19:05** Gavran **19:20** Terra Santa News (38. díl): 17. 10. 2012 [P] **19:40** Přejeme si ... [P] **20:00** P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (1. část) [P] **20:50** Transport **21:25** NOEkreace (152. díl) **21:35** Čiernobiely svet **21:45** Hornolidečko – Seninka **22:00** Slavnostní koncert ze Svatého Hostýna **23:10** Generální audience papeže Benedikta XVI. **23:40** CHKO Jeseníky – Praděd (12. díl) **0:05** NOEparáda (186. díl) **0:45** Cesta návratu **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 18. 10. 2012: 6:05 Meandry řeky Odry **6:30** Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeže **6:50** Transport **7:25** 2. vatikánský koncil **8:25** Platinové písničky (25. díl): Dechovka **8:55** Bol som mimo: Radoslav Hruška **10:00** Přejeme si ... **10:15** Kulatý stůl: Druhý vatikánský koncil a jeho odkaz **11:45** Sedmihlásky **11:50** Bible pro nejmenší: Josef otrokem **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Slavnostní koncert ze Svatého Hostýna **13:15** Terra Santa News (38. díl): 17. 10. 2012 **13:40** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **14:25** Živá historie – Hrad Strečno **14:35** Pro vita mundi (5. díl): Petr Levíček **15:15** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **16:00** Zpravodajské Noeviny: 16. 10. 2012 **16:15** Misijní magazín (1. díl): Nemoci na misiích **17:15** Jezuité o: INDIE – na křižovatkách víry **17:35** Ars Vaticana (20. díl) [P] **17:45** NOEkreace (152. díl) **18:00** Dávní hrdinové: Útěk **18:25** Sedmihlásky **18:30** Bible pro nejmenší: Josef sytí Egypťany [P] **18:40** Cesta k andělům (66. díl) **19:30** Budu pomáhat: Rozum a Cit [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2012 [P] **20:00** Cvrlikání: Monty [L] **21:10** Putování po evropských kláštřích: Františkánský klášter v Assisi, Itálie **21:45** Přejeme si ... **22:05** Post Scriptum s Mons. Janem Baxantem [P] **22:25** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2012 **22:45** AIDS v Nigérii **23:00** Obec Cífer **23:15** Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:45** Youth Alive **0:05** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2012 **0:20** V posteli POD NEBESY V. (9. díl) **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 19. 10. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2012 **6:20** NOEkreace (152. díl) **6:30** NOEparáda (186. díl) **7:10** Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy **7:20** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 2. díl **8:10** Dopis z Indie **8:30** CHKO Jeseníky – Praděd (12. díl) **8:50** Ars Vaticana (20. díl) **9:00** Transport **9:40** P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (1. část) **10:30** Na koberečku **10:40** Mezi vodou a nebem **11:40** Sedmihlásky **11:45** Bible pro nejmenší: Josef sytí Egypťany **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si ... **12:20** Klapka s ... (47. díl): Janem Kadlíčkem **13:25** Děti ulice **13:40** V posteli POD NEBESY V. (9. díl) **14:30** Koncert skupiny TIMOTHY: Festival pod věží 2008 **14:55** 2. vatikánský koncil **16:00** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2012 **16:15**

Ponašimu **16:30** Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeže **16:50** Bol som mimo **17:55** Noeland (57. díl) **18:25** Sedmihlásky **18:30** Bible pro nejmenší: Josefovi bratři [P] **18:35** Bible pro nejmenší: Josefovi bratři **18:40** Terra Santa News (38. díl): 17. 10. 2012 **19:00** Putování po evropských kláštřích: Františkánský klášter v Assisi, Itálie **19:40** Mikroregion Východní Slovácko: Vlčnov [P] **20:00** Kulatý stůl: Ze Žďáru do Ria [L] **21:35** Historie Světových dnů mládeže **21:45** Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy **22:00** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Divadlo pro anděly **22:30** Přejeme si ... **22:45** Cesta k andělům (66. díl) **23:35** Jezuité o: INDIE – na křižovatkách víry **0:00** Misijní magazín (1. díl): Nemoci na misiích **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 20. 10. 2012: 6:05 Mikroregion Východní Slovácko: Vlčnov **6:20** Post Scriptum s Mons. Janem Baxantem **6:40** Misijní magazín (1. díl): Nemoci na misiích **7:40** Noeland (57. díl) **8:10** Sedmihlásky **8:15** Dávní hrdinové: Útěk **8:40** V posteli POD NEBESY V. (9. díl) **9:35** NOEparáda (186. díl) **10:15** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (5. díl) **11:20** Transport **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2012 **12:25** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Divadlo pro anděly **12:50** Přejeme si ... **13:05** Meandry řeky Odry **13:35** Cvrlikání: Monty **14:45** NOEkreace (152. díl) **14:55** Ponašimu **15:10** Youth Alive **15:25** Platinové písničky (25. díl): Dechovka **16:00** Terra Santa News (38. díl): 17. 10. 2012 **16:20** Mikroregion Východní Slovácko: Vlčnov **16:35** Godzone magazín **17:05** Koncert skupiny TIMOTHY: Festival pod věží 2008 **17:30** 44 let novickou **18:00** CHKO České středohoří – Milešovka (13. díl) [P] **18:25** Sedmihlásky **18:30** Bible pro nejmenší: Josefovi bratři **18:35** Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova **18:45** Budu pomáhat: Rozum a Cit **18:55** Bol som mimo **20:00** MFF Strážnice 2012 (3. díl): To nejlepší... [P] **23:10** Charles Whitehead – Pozvání k vyplutí (2. část) **0:15** Pro vita mundi (6. díl): Jan Bartoš **1:00** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **1:40** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 21. 10. 2012: 6:15 44 let novickou **6:40** Ars Vaticana (20. díl) **6:50** Ponašimu **7:05** Meandry řeky Odry **7:30** Naše peníze, jejich osud **8:20** Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeže **8:40** Cvrlikání: Monty **10:00** Mše svatá ze Slovenska [L] **11:05** Vlkolínec: pohlednice **11:10** Na koberečku **11:20** Hudební magazín Mezi pražci **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:20** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:10** Platinové písničky (26. díl): Dechovka **13:45** Pro vita mundi (6. díl): Jan Bartoš **14:30** Budu pomáhat: Rozum a Cit **14:40** aniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (1. část) **15:30** Transport **16:20** NOEkreace (153. díl) [P] **16:30** Dávní hrdinové: Rozbouřené vody [P] **16:55** Sedmihlásky [P] **17:00** Noeland (58. díl) [P] **17:35** V posteli POD NEBESY V. (9. díl) **18:25** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (5. díl) **19:30** Ars Vaticana (20. díl) **19:40** Přejeme si ... [P] **20:00** Sešli se, aby pomohli... (2012) **22:05** Octava dies (690. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **22:35** Bol som mimo **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Divadlo pro anděly **1:20** Poslech Radia Proglas [L].

MISIJNÍ VZDĚLÁVACÍ PROGRAM DĚTI POMÁHAJÍ DĚTEM

Kdy: 10. listopadu 2012, od 10 do 16 hod. **Kde:** horské středisko Eljon, budova fary ve Špindlerově Mlýně 33. **Program:** je určen pro učitele/učitelky na základních a středních školách, vychovatele/vychovatelky a pedagogy volného času, speciální pedagogy, vyučující předmětu náboženství. Cílem programu je seznámit děti s životem jejich vrstevníků v různých zemích a přiblížit jim potřebu vzájemné pomoci v dnešním globalizovaném světě. Má také umožnit dětem zamyslet se nad hodnotami, které jsou všeobecně přijímány jako dobré pro jedince i pro společnost a mají křesťanské kořeny. Děti základních škol mají prostřednictvím programu realizovaného absolventy semináře možnost seznámit se interaktivním způsobem s aktuálními tématy v návaznosti na výuku ve školách. Předpokládáme, že program přispěje k posílení vědomí o jedinečnosti a potřebnosti každého člověka, bez ohledu na národnost, barvu pleti, či náboženskou příslušnost. Absolventi získají na závěr osvědčení, na jehož základě budou moci program realizovat. Drobné občerstvení během programu bude zajištěno. **Program vede:** Mgr. Michal Hrdlička, asistent národního ředitele PMD.

Přihlášky: každý všední den od 9 do 17 hod., a to: telefonicky na čísle 499 433 058, mobil 604 838 882 • e-mailem: pmd@missio.cz • poštou na adrese: Papežská misijní díla, 543 51 Špindlerův Mlýn 33.

Více informací o PMD získáte na www.missio.cz. Pokud byste měli zájem, můžete si svůj pobyt ve středisku Eljon po předchozí domluvě se správcem i o několik dní prodloužit. Informace na www.eljon.cz.

Cestovní agentura DVĚ SRDCE / Monika Štampfelová Putujte s námi levně

DO MEZŽUGORJE NAČERPAT DUCHOVNÍ SÍLU A MÍR

Zařizujeme ubytování, tlumočení, program i dopravu – podle vašich potřeb. Při dopravě autem můžete jet přímo od domu. Vyberte si z doporučené nabídky termínů do začátku roku 2013 nebo se dohodneme individuálně. Při pouti se seznámíte s mezžugorskými událostmi, s poselstvími z těchto mariánských zjevení, rozvíjíte svoji víru a modlitbu a tak získáváte MÍR.

23. – 29. 10. závěr měsíce růžence, celonoční adorace

19. – 27. 11. Uvedení Panny Marie do chrámu, slavnost Krista Krále, výročí úmrtí fra Slavka Barbariče, noční adorace

5. – 10. 12. advent, slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie

22. – 27. 12. závěr adventu, vánoční představení, hlavní vánoční svátky

29. 12. – 3. 1. 2013 svátek Svaté rodiny, silvestr, vánoční představení, Nový rok, slavnost Matky Boží, mimořádná zjevení.

Uzávěrka přihlášek týden před odjezdem. Hlaste se u tlumočnice Moniky Štampfelové: mobil 00420 604 119 931, tel. 0038 763 344 671 • e-mail: monikamed@seznam.cz • skype: [monika.medzugorje](https://www.skype.com/name/monika.medzugorje) nebo facebook. Klasickou korespondenci vyřizuje pí Stáňa Kreštešová, ul. Jiráskova 1448, 46 401 Frýdlant v Čechách • +420 485 107 615. Ceny poutí do konce roku 2500 Kč + ubytování v penzionech v blízkosti kostela 10 € za osobu / noc, s možností vlastního vaření. Pro sociálně slabé slevy. KNĚŽÍ zdarma.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na volně koncipovaný **cyklus duchovních obnov ŠKOLA BLAHOŠLAVENSTVÍ**. Duchovní obnova na téma „**Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království**“, která se uskuteční **ve dnech 27.–28. 10. 2012**, má přímou souvislost s vyhlášeným Rokem víry. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede s. Siarda L. Trochová). Zakončení v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 22. 10. 2012** na e-mail: info@premonstratky.cz • tel. 733 755 836.

Liturgická čtení

Neděle 14. 10. – 28. neděle

v mezidobí

1. čt.: Mdr 7,7–11

Ž 90(89),12–13.14–15.16–17

Odp.: 14 (*Nasyť nás, Pane, svou slitovností, abychom se radovali.*)

2. čt.: Žid 4,12–13

Ev.: Mk 10,17–30

Slovo na den: My jsme opustili všechno.

Pondělí 15. 10. – památka

sv. Terezie od Ježíše

1. čt.: Gal 4,22–24.26–27.31–5,1

Ž 113(112),1–2.3–4.5a+6–7

Odp.: 2 (*Buď velebeno Hospodinovo jméno nyní i navěky! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 11,29–32

Slovo na den: Přišla.

Úterý 16. 10. – nez. památka

sv. Hedviky nebo sv. Markéty Marie

Alacoque (v ostravsko-opavské

diecézi: svátek sv. Hedviky)

1. čt.: Gal 5,1–6

Ž 119(118),41.43.44.45.47.48

Odp.: 41a (*At se mi dostane tvého slitování, Hospodine!*)

Ev.: Lk 11,37–41

Slovo na den: Dejte almužnu.

Středa 17. 10. – památka sv. Ignáce

Antiochijského

1. čt.: Gal 5,18–25

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: srov. Jan 8,12 (*Kdo tě následuje, Pane, bude mít světlo života.*)

Ev.: Lk 11,42–46

Slovo na den: Přední sedadla.

Čtvrtek 18. 10. – svátek sv. Lukáše

1. čt.: 2 Tim 4,9–17b

Ž 145(144),10–11.12–13ab.17–18

Odp.: srov. 12a (*At tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

Ev.: Lk 10,1–9

Slovo na den: Jděte! Posílám vás!

Pátek 19. 10. – nez. památka

sv. Jana de Brébeuf, Izáka Joguese

a druhý nebo sv. Pavla od Kříže

1. čt.: Ef 1,11–14

Ž 33(32),1–2.4–5.12–13

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

Ev.: Lk 12,1–7

Slovo na den: Co jste řekli ve tmě, bude slyšet na světle.

Sobota 20. 10. – nez. sobotní

památka Panny Marie

1. čt.: Ef 1,15–23

Ž 8,2–3a.4–5.6–7

Odp.: srov. 7 (*Svému Synu dals vládnout nad dílem svých rukou.*)

Ev.: Lk 12,8–12

Slovo na den: Duch Svatý vás poučí.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. ŘÍJNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 10.	PO 15. 10.	ÚT 16. 10.	ST 17. 10.	ČT 18. 10.	PÁ 19. 10.	SO 20. 10.									
Antifona	1136	1262	1734	1953	1166	1295	1708	1924	1563	1761	1213	1346	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	783	881	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1559	1756	1166	1296	1708	1925	1673	1893	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1682	1761	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1735	1954	1170	1300	1710	1926	1682	1762	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	720	813	1735	1954	1170	1300	1562	1760	1563	1762	1218	1351	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1724	1943	1171	1300	1711	1927	1683	1762	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	721	813	1560	1757	1561	1758	1562	1760	1564	1763	1565	1767	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	792	890	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1684	1763	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	721	813	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1564	1763	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1560	1757	1176	1307	1714	1932	1685	1764	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1685	1765	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1678	1897	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1737	1956	1180	1310	1717	1934	1686	1765	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	720	813	721	813	1737	1956	1180	1310	1563	1760	1564	1766	1227	1361	721	814
Prosby	1135	1261	1149	1277	1731	1950	1180	1310	1718	1936	1686	1766	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	721	813	721	813	1560	1757	1561	1758	1562	1760	1564	1763	1565	1767	722	814
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

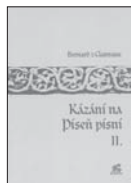
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

KÁZÁNÍ NA PÍSEŇ PÍSNÍ II.

Bernard z Clairvaux • Z latiny přeložila Markéta Koronthálová

Nejrozsaňlejší a ve středověku také nejrozšířenější dílo sv. Bernarda z Clairvaux, které vznikalo v průběhu posledních 18 let světcova života. Nejedná se o historicko-kritickou exegezi, ale o duchovní pochopení biblické knihy Písně písní. Bernard zde poukazuje na dvojitý rozměr Písně písní: ekzeziologický (duchovní život církve) a mystický (duchovní život jednotlivce). V latinsko-české verzi obsahuje druhý díl Bernardovy práce zbývajících 45 promluv z celkového počtu 86.

*Krystal OP, s. r. o. • Váz., přebal, 156x216 mm, 496 stran, 470 Kč
Lze zakoupit také svazek I. - 528 stran, 475 Kč*

nou konverzi a tím začala jeho dlouhá cesta postupného vzkříšení k novému životu, cesta znovunalezení lidské důstojnosti, smyslu života, lásky.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 130x190 mm, 128 stran, 159 Kč

DUCHOVNÍ ŽIVOT JAKO CESTA

Henri J. M. Nouwen • Z angličtiny přeložil Ladislav Heryán

Henri Nouwen ukazuje tři fáze pohybu člověka k dosažení zralého lidství, zdravých vztahů s druhými lidmi a osobního vztahu s Bohem v modlitbě. Tato cesta růstu vede od zraňující osamělosti k plodné a duchovně plné samotě, od nepřátelství a agresivity k otevřené pohostinnosti, od iluzí a sentimentality ve vztahu k Bohu až k nalezení osvobozující otevřenosti v modlitbě. Nouwen doplňuje svůj výklad moudrými vyprávěními z řady náboženských tradic. Připojen je i samostatný autobiografický text *Za zrcadlem*, který líčí autorovu vážnou nehodu a novou, proměňující zkušenost s Bohem na prahu smrti.

Vyšehrad, spol. s r. o. • Brož., 130x200 mm, 164 stran, 198 Kč

ZASE ŽIJU • PŘÍBĚH NARKOMANA

Laurent Gay • Z francouzštiny přeložila Věra Vejrychová

Laurent Gay vydává silné svědectví o své životní cestě, která ho dovedla nejprve téměř na pokraj pekla, odkud byl Boží mocí zachráněn. Narodil se v roce 1964 v pařížském chudinském sídlišti a prožil nesnadné dětství. Brzy začal experimentovat s drogami. V té době netušil, že se na patnáct let stane obětí závislosti na drogách, projevil se u něho příznaky AIDS a nakonec se dostane do vězení. Ale právě ve vězení, v okamžiku, kdy chtěl spáchat sebevraždu, se ho dotkl Bůh. Laurent Gay prožil sil-

CYRILOMETODĚJSKÝ KALENDÁŘ 2013

Uspořádali Jan Paulas, Renáta Holčáková, Josef Pala

Čtení na celý rok. Kromě kalendária a mnoha zajímavých textů zde najdeme rovněž přehled památých dnů a aktualizovaný adresář katolické církve.

Katolický týdeník s.r.o. • Brož., A5, 252 stran, 85 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.